

สิ่งที่มือพิชิตต่อการประพันธ์นวนิยายไทย

นวนิยายเป็นวรรณกรรมชนิดใหม่ซึ่งเข้ามาสู่ประเทศไทยพร้อมกับอารยธรรมของตะวันตกในสมัยรัชกาลที่ 5 นี้เอง ดังนั้นการประพันธ์นวนิยายในสมัยแรกส่วนใหญ่จึงได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมต่างประเทศในประเภทเดียวกัน เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่ปลายรัชกาลที่ 5 จนตลอดรัชกาลที่ 6 แต่ในรัชกาลหลังนั้นก็ประพันธ์ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ตะวันตกอีกทางหนึ่งด้วย

1 ปัจจัยที่ช่วยให้วรรณกรรมรุ่งเรือง

คงเป็นที่ทราบกันแล้วว่า วรรณกรรมจะเจริญมากหรือน้อยเพียงไรขึ้นกับสภาพความเป็นไปของบุคคลสมัย ดังนั้นก่อนที่จะเราจะกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่มีอิทธิพลต่อการประพันธ์นวนิยายจึงควรทราบปัจจัยสำคัญซึ่งเป็นเครื่องส่งเสริมให้วรรณกรรมไทยเจริญรุ่งเรืองขึ้น ได้แก่ ความเจริญด้านการศึกษา พระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในด้านการประพันธ์และความก้าวหน้าของกิจการหนังสือพิมพ์

1.1 ความเจริญด้านการศึกษา ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์มีพระราชประสงค์ที่จะส่งเสริมให้ประเทศไทยมีการศึกษาถึงขั้นอุดมศึกษา ดังนั้นผลงานชิ้นแรกในด้านการศึกษาของพระองค์คือ โปรดเกล้าฯ ให้ตั้งโรงเรียนข้าราชการพลเรือนขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2453¹ แทนโรงเรียนมหาดเล็กหลวง ซึ่งตั้งขึ้นในรัชกาลที่ 5 เพื่อฝึกคนเพื่อเป็นข้าราชการฝ่ายพลเรือนโดยเฉพาะ โรงเรียนข้าราชการพลเรือนแห่งนี้ต่อมาได้ตั้งเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อันเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในประเทศไทย

¹"ประกาศตั้งโรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว," ราชกิจจานุเบกษา, 27 (11 มกราคม, ร.ศ. 129 (พ.ศ. 2453),

ในการเร่งรัดพัฒนาการศึกษาของชาติ พระองค์ได้ทรงปรับปรุงเปลี่ยนแปลง
 สิ่งต่าง ๆ หลายประการ เริ่มตั้งแต่ขั้นบริหารการศึกษา โดยทางมีพระบรมราชโองการโปรด
 เกล้าฯ แต่งตั้งให้เจ้าพระยาพระเสด็จสุเรนทราธิบดี เป็นเสนาบดีกระทรวงธรรมการ เมื่อ
 พ.ศ. 2454² สำหรับการศึกษาในโรงเรียนทั่วไปทั้งชายและหญิง ได้ขยายหลักสูตรการ
 ศึกษาสำหรับชั้นประถมศึกษาให้มีเวลาเรียนห้าปี เรียนวิชาสามัญสามปี วิชาพิเศษสองปี และ
 การศึกษาชั้นมัธยมหลักสูตรแปดปี การบำรุงการศึกษาให้มีไชจะพยายามให้รุ่งเรืองขึ้นเฉพาะ
 แต่ในกรุงเทพฯ แต่ได้ขยายออกไปยังต่างจังหวัดด้วย และได้ออกพระราชบัญญัติโรงเรียน
 ราษฎร³ เพื่อควบคุมโรงเรียนราษฎรซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก การศึกษาของไทยในสมัยนี้จึง
 เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เมื่อทรงเห็นว่าได้ขยายการศึกษาไปทั่วประเทศพอสมควรแล้ว จึง
 โปรดเกล้าฯ ให้ออกพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับเพื่อบังคับให้พลเมืองทุกคนมีความ
 สามารถอ่านออกเขียนได้ โดยตราพระราชบัญญัติประถมศึกษาเมื่อวันที่ 1 กันยายน พ.ศ.
 2464⁴ กำหนดให้เด็กทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เจ็ดถึงสิบสี่ปี เข้าศึกษาในชั้นประถมศึกษาในโรงเรียน
 รัฐบาลโดยไม่เสียค่าเล่าเรียน

การส่งเสริมให้ประชาชนมีการศึกษาก็ขึ้นและอ่านเขียนได้ทั่วประเทศนี้เป็นผล
 ดีต่อวัฒนธรรมในสมัยต่อมาเป็นอย่างยิ่ง เพราะเมื่อประชาชนสามารถอ่านหนังสือออกและ
 เขียนหนังสือได้ย่อมเป็นโอกาสให้สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นโดยผ่านสื่อประเภทสิ่งพิมพ์
 ต่าง ๆ และเมื่อมีผู้อ่านมากขึ้นจึงมีผู้แต่ง แปล และมีหนังสือมากขึ้นตามลำดับ

² "ประกาศผู้รั้งเสนาบดีกระทรวงธรรมการ," ราชกิจจานุเบกษา, 28 (19
 พฤศจิกายน, ร.ศ. 130 (พ.ศ. 2454), 326.

³ "พระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร พระพุทธศักราช 2461," ราชกิจจานุเบกษา,
 35 (9 มิถุนายน, 2461), 110.

⁴ "พระราชบัญญัติประถมศึกษา พระพุทธศักราช 2464," ราชกิจจานุเบกษา,
 38 (23 กันยายน, 2464), 246-89.

1.2 พระปรีชาสามารถของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวในด้านการประพันธ์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นอัจฉริยะในทางการประพันธ์พระราชกรณียกิจของพระองค์ในการส่งเสริมงานประพันธ์มีหลายประการ กล่าวคือ ใ้ทรงพระราชนิพนธ์บทประพันธ์ชนิดต่าง ๆ ทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง และบทละคร ทรงรับวัฒนธรรมเก่า คือของอินเดีย และวัฒนธรรมใหม่คือของประเทศตะวันตก แล้วทรงสร้างสรรคงานประพันธ์ขึ้นโดยทรงรักษาแบบแผนอันดีงามของไทยไว้เสมอ ทรงส่งเสริมให้ข้าราชการและบุคคลทั่วไปโดยเสด็จพระราชนิมิตในการแต่งหนังสือ เช่นในกรณีของพระยาศรีสุนทรโวหาร (ต้น สาลักษณ์) ผู้แต่งอิศราสารคดี⁵ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตรวจทานและออกค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์ให้ นอกจากนี้ทรงส่งเสริมและก่อตั้งสถาบันทางวรรณกรรมหลายแห่ง ได้แก่ สามัคคีสโมสร หวีปญญาสโมสร และวรรณคดีสโมสร

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ได้รับการศึกษาอย่างดี หลังจากทรงรับการศึกษามือต้นทางอักษรศาสตร์ในประเทศไทยแล้วพระองค์ได้เสด็จไปทรงศึกษาต่อที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่พระชนมายุ 13 พรรษา ได้ทรงเข้าศึกษาวิชาพลเรือนที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และวิชาทหารที่โรงเรียนนายร้อยแซนเฮิร์ส รวมเวลา 9 ปี จึงทรงเชี่ยวชาญภาษาต่างประเทศอย่างยิ่ง

พระองค์ทรงเป็นนักเขียนและสนพระทัยในการประพันธ์มาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ เมื่อครั้งยังทรงศึกษาอยู่ในประเทศอังกฤษได้ทรงออกหนังสือพิมพ์สำหรับเด็กฉบับหนึ่งชื่อ "The Screech Owl" และต่อมาขณะที่ทรงศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยออกซฟอร์ดได้ทรงพระราชนิพนธ์หนังสือเป็นภาษาอังกฤษเรื่องหนึ่งชื่อ The War of Polish Succession แปลเป็นภาษาไทยชื่อ สงครามสืบราชสมบัติโปแลนด์

เมื่อได้เสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์ราชสมบัติแล้ว แม้จะมีพระราชภาระมากก็ยังทรงแบ่งเวลาทรงพระราชนิพนธ์อยู่เสมอ พระราชนิพนธ์ของพระองค์ที่สำคัญได้แก่ประเภท

⁵เจือ สตะเวทิน, "สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า กับภาษาและหนังสือ," ภาษาและหนังสือ, 5 (พฤศจิกายน, 2515), 2.

บทละครซึ่งทรงไว้มากที่สุด เช่นเรื่อง มัทนะพาธา หัวใจนักรบ เวณิสวานิช และศกุนทลา เป็นต้น พระราชนิพนธ์ร้อยแก้วที่สำคัญมีเรื่องทางประวัติศาสตร์และโบราณคดี เช่นเรื่อง เทียวเมืองพระร่วง และสงครามสืบราชสมบัติโปแลนด์ นอกจากนี้ยังทรงพระราชนิพนธ์เรื่อง อานเลนแบบตะวันตกประเภทนวนิยายและเรื่องสั้น เรื่องสำคัญคือ นิทานทองอิน ซึ่งเป็นเรื่อง ประเภทอาชญากรรมนิยายแบบนักสืบ เซอร์ลอร์ดโฮล์มส์ของเซอร์อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ นวนิยายแปล ที่สำคัญ เช่นเรื่อง แมลงป่องทอง กวีลิลล์แห่งมหานคร ประพฤติการแห่งนายเรือเอก ลอเลสส์ และแสงสัญญาณ เป็นต้น

ในด้านภาษาศาสตร์ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงบัญญัติ ศัพท์ใหม่ ๆ ใช้ในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก ได้แก่คำที่เคยใช้ทับศัพท์ภาษาอังกฤษตั้งแต่ใน รัชกาลก่อน โดยในชั้นต้นทรงคิดคำไทยขึ้นใช้แทนคำเหล่านั้น เช่น match เรียกไม้ขีด ice เรียกน้ำแข็ง electric เรียกไฟฟ้า เป็นต้น ต่อมาเมื่อถึงสมัยที่มีการแปลวรรณกรรมภาษามาลีและสันสกฤตแพร่หลาย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเป็น ผู้หนึ่งทีเริ่มนำคำภาษามาลีและสันสกฤตเข้ามาใช้ในภาษาไทย โดยใช้เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่ เคยใช้ทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น telegraph เรียกโทรเลข salute เรียกวันทยาหัตถ์ station เรียกสถานี และ editor เรียกบรรณาธิการ เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้แทน คำไทย เช่น ศาสตร์ กรณีย์ สรรพ และอวสาน เป็นต้น

ในสมัยต่อมาจึงมีการนำคำภาษามาลีและสันสกฤตมาใช้ในวรรณคดีเป็น จำนวนมาก โดยเฉพาะเป็นชื่อตัวละคร เช่น โคนุตร คาวิ สุคันธมาลี พระนล และ วิกิรมาทิตย จึงเป็นแบบอย่างให้นำมาตั้งชื่อบุคคลในสมัยต่อมา และเมื่อพระบาทสมเด็จพระ มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวพระราชทานนามสกุลก็ทรงใช้คำบาลีสันสกฤตมาก

1.3 ความก้าวหน้าของกิจการหนังสือพิมพ์ หนังสือพิมพ์เปรียบเสมือนสนาม สำหรับนักเขียนประชาชนความสามารถกัน บึงกิจการหนังสือพิมพ์เจริญมากขึ้นก็ยังมีผู้เขียนเรื่อง ต่าง ๆ เพิ่มขึ้น และเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงสนพระทัยในกิจการค่านนี้ด้วยแล้วความเจริญก็ ยิ่งเพิ่มขึ้นตามลำดับ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสนพระทัยงานหนังสือพิมพ์ ตั้งแต่ครั้งทรงศึกษาในประเทศอังกฤษ โดยทรงออกหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์เป็นภาษาอังกฤษ ชื่อ The Screech Owl เรื่องที่ลงส่วนใหญ่เป็นพระราชนิพนธ์ของพระองค์เอง ต่อมา

ทรงออกหนังสือพิมพ์อีกฉบับหนึ่งชื่อ The Look-on ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของหนังสือพิมพ์
สามัคคีสาร ของสามัคคีสมาคม อันเป็นสมาคมโต้วาทีของนักเรียนไทยในระเทศอังกฤษที่
ทรงจัดตั้งขึ้น เมื่อเสด็จนิวัตประเทศไทยได้ทรงออกหนังสือพิมพ์รายเดือนชื่อ ทีวีปัญญา
ระหว่าง พ.ศ. 2447 - พ.ศ. 2450 ในขณะที่ยังทรงเป็นมกุฎราชกุมาร และเมื่อขึ้น
ครองราชย์ในสมัยที่ทรงสร้างสุลตษานีกก็ได้ทรงออกหนังสือพิมพ์ของสุลตษานีรายต่าง ๆ อีก
สี่ฉบับ ได้แก่ สุลตษนิตรรายวัน สุลตษสมัย สุลตษรีกอร์เคอร์ และสุลตษนิตรรายสัปดาห์

นอกจากหนังสือพิมพ์ที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงออกเอง
แล้ว ในสมัยนั้นยังมีหนังสือพิมพ์รายต่าง ๆ ซึ่งออกโดยชาวไทยและชาวต่างประเทศรวมทั้ง
สิ้นถึง 133 ฉบับ⁶ เนื้อหาของหนังสือพิมพ์เหล่านี้ประกอบด้วยข่าว บทความ สารคดี
บทโคลง กลอน นิทาน และเรื่องอ่านเล่น

แม้ว่าจะมีหนังสือพิมพ์ออกจำหน่ายมากอยู่แล้วก็ยังมีผู้ออกหนังสือพิมพ์เพิ่ม
ขึ้นเรื่อย ๆ เนื่องจากในสมัยนั้นประชาชนเริ่มมีความคิดว่า

...หนังสือพิมพ์ (ไม่ว่าจะออกรายวัน รายปักษ์ รายเดือน
และรายปักษ์อย่างไรก็ตาม) ย่อมเป็นเครื่องประมาณแห่งความ
เจริญของบ้านเมือง กล่าวคือ ถ้าบ้านเมืองใดมีหนังสือพิมพ์
ออกมาก บ้านเมืองนั้นก็มีความเจริญมาก เมืองไทยเราทุก
วันนี้ได้มีหนังสือพิมพ์รายวัน รายเดือน ออกมามากแล้ว หวัง
จะมีต่อไปอีก อันเป็นพยานให้เห็นว่า เมืองเราได้มีความ
เจริญขึ้นมากแล้ว...⁷

การที่มีหนังสือพิมพ์ออกเป็นจำนวนมากย่อมเป็นโอกาสให้นักประพันธ์ได้แสดง
ความสามารถ และผู้ออกหนังสือพิมพ์จำเป็นต้องหาเรื่องอ่านเล่นสนุก ๆ มาลงแข่งขันกันเพื่อ

⁶ รายงานหนังสือพิมพ์ข่าวซึ่งออกเป็นระยะในประเทศไทยสยาม, หน้า 6-13.

⁷ ๗๓๑ (นามแฝง), "คำนำ," ๗๓๑, 1 (มีนาคม, ร.ศ. 131 (พ.ศ.
2455), (1).

จึงคุกคามอัน ภัยเหตุนี้จึงมีการชักชวนให้ผู้อ่านแค้นและแปลเรื่องต่าง ๆ ส่งมาลงโดย
มีค่าตอบแทนให้ โดยออกประกาศแจ้งความไว้ในหน้าหนังสือพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือ-
พิมพ์ทวีปัญญา ประกาศในแจ้งความดังนี้

...ผู้จัดการจะมีความยินดีรับเรื่องต่าง ๆ ทั้งร้อยแก้วและ
โคลงฉันท์ กาพย์ กลอน ถ้าเห็นสมควรลงก็จะลงให้ ถ้าไม่
สมควรลงจะส่งกลับคืนไปให้ ถ้าผู้เรียบเรียงส่งตัวไปรษณีย์มา
ด้วยสำหรับเสียค่าไปรษณีย์ ถ้าเรื่องใดรับลงแล้วจะยอมเสีย
ให้กับผู้แต่งนำพิมพ์ละ 4 อัฐ แต่เมื่อส่งเรื่องมาลงของกล่าว
ในหนังสือแนะนำว่าจะต้องการเงินหรือไม่ ถ้าไม่กล่าวจะไม่ให้
เงิน...⁸

หนังสือพิมพ์รายเดือนศัพท์ไทย ประกาศว่า

...บรรณาธิการมีความยินดีรับเรื่องทุกชนิดของท่านทั้งหลาย
ที่จะส่งไปอุดหนุน แต่ขอให้เป็นเรื่องสั้น ๆ ไม่ยาวเกินสมควร
ผู้ส่งเรื่องต้องบอกทั้งนามจริงและนามสมมุติ และคำลไปให้
ทราบ เมื่อต้องการปกปิดนามจริงอย่างไรก็ ต้องทำความเข้า
ใจกันก่อน หากเป็นเรื่องแปลขอได้โปรดบอกชื่อเรื่อง นาม
ผู้แต่งเดิม และชื่อหนังสือต้นฉบับกำกับบอกไปด้วย...⁹

2 นวนิยายและนวนิยายแปลที่ลงในวารสารต่าง ๆ

ในสมัยรัชกาลที่ 6 นวนิยายและนวนิยายแปลเฟื่องฟูมาก ผู้ประพันธ์
นิยมแต่งและแปลเรื่องลงพิมพ์ในวารสารต่าง ๆ ก่อนที่จะมีการรวบรวมพิมพ์เป็นเล่ม

⁸ (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว), "แจ้งความ," ทวีปัญญา
(เมษายน, ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2447), 76-7.

⁹ "แจ้งความ," ศัพท์ไทย, 1 (กันยายน, 2464). ไม่มีเลขหน้า.

คั้งนั้นวารสารจึงเป็นเครื่องส่งเสริมการประพันธ์ที่สำคัญอย่างหนึ่ง แต่เนื่องจากมีวารสารออกจำหน่ายเป็นจำนวนมาก ทุกฉบับจึงต้องแข่งขันกันหาเรื่องมาลงให้แปลกใหม่และน่าสนใจเพื่อดึงดูดผู้อ่านโดยวิธีประกาศเชิญชวนให้ผู้อ่านส่งเรื่องมาลง ในสมัยแรกการส่งเรื่องมาลงนี้ถือว่าเป็นเกียรติและมีชื่อเสียงจึงมักไม่รับค่าตอบแทน ในระยะหลังจึงมีนักประพันธ์อาชีพที่แต่งหรือแปลเรื่องโดยรับค่าตอบแทนเป็นเงินตามอัตราที่ระบุไว้ นวนิยายและนวนิยายแปลที่มีความสำคัญต่อประวัติและวิวัฒนาการของนวนิยายไทยที่ปรากฏในวารสารต่าง ๆ แยกได้เป็นสองกลุ่ม คือ

ระยะแรก ตั้งแต่ พ.ศ. 2443 - พ.ศ. 2458

ระยะหลัง ตั้งแต่ พ.ศ. 2461 - พ.ศ. 2475

2.1 ระยะแรก ได้แก่ นวนิยายและนวนิยายแปลที่ลงในวารสารซึ่งออกตั้งแต่ พ.ศ. 2443 จนถึง พ.ศ. 2458 ส่วนใหญ่เป็นนวนิยายแปลที่เป็นแบบฉบับให้นักประพันธ์แต่งเรื่องไทยขึ้นในสมัยต่อมา นักประพันธ์ในวารสารยุคแรกเป็นผู้ที่มีงานประจำอยู่แล้ว และแต่งหรือแปลเรื่องเป็นงานอดิเรก เพื่อชื่อเสียงจึงมักไม่รับค่าตอบแทน วารสารที่ลงนวนิยายและนวนิยายแปลที่สำคัญในสมัยนี้ได้แก่ ลักวิทยา ถลกลวิทยา ทวีปัญญา สยามมวย ฅคุณวิทยา ศรีกรุง ไทยเชื้อเสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์ รายละเอียดเกี่ยวกับกำหนดออก ผู้จัดทำ นักเขียน และความสำคัญของแต่ละฉบับมีดังต่อไปนี้

ลักวิทยา¹⁰

กำหนดออก รายเดือน เริ่มออกฉบับแรกเมื่อเดือนกรกฎาคม ร.ศ. 119 (พ.ศ. 2443) เลิกออกเมื่อเดือนมิถุนายน ร.ศ. 121 (พ.ศ. 2445) ผู้จัดทำมีสามท่าน ได้แก่ พระราชวรรังษีเชอกรมหมื่นพิทยาลงกรณ์ (พระองค์เจ้าวัชรวิเชียรจรัส) เจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี (สนั่น เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

¹⁰ลักวิทยา, 1 (กรกฎาคม, ร.ศ. 119 (พ.ศ. 2443), (1).

และพระยาสุรินทรราชา (นกยูง วิเศษกุล)

นักเขียนประจำและนามปากกา เรื่องที่ลงในลัทธิวิทยารากฏในนามปากกา หังสสิน ที่ม.ป.จ. และ แก้วกลม เป็นนามปากกาของพระองค์เจ้ารัชสีแจ่มจรัส เขียวหวาน และ จิงโจ้ เป็นนามปากกาของเจ้าพระยาธรรมศักดิ์มนตรี แม้วิน (พระยาสุรินทรราชา) นกแก้ว (พระยาประกาศวงศ์) เป็นต้น

ความสำคัญ ลัทธิวิทยาเป็นยอดเกิดของนวนิยายไทย กล่าวคือ ได้ลงนวนิยายที่แปลเป็นภาษาไทยเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2444 คือเรื่อง "ความพยายาม" แปลโดยแม้วิน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นให้คนสนใจเรื่องอ่านเล่น นอกจากนี้ยังลงเรื่องสั้นซึ่งแต่งตามแบบแนววรรณกรรมของตะวันตกหลายเรื่อง ที่สำคัญเช่นเรื่อง คุณย่าเพ็ง แต่งโดย เขียวหวาน เป็นต้น

ดลกวิทยา¹¹

กำหนดออก รายเดือน ฉบับแรกออกเดือนพฤศจิกายน ร.ศ. 119 (พ.ศ. 2443) เลิกออกเมื่อ ร.ศ. 124 (พ.ศ. 2448)

ผู้จัดทำ หลวงวิลาศปริวัตร (เหลื่อม วินทุพราหมณกุล) ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในสมัยนั้นว่า ครูเหลื่อม เป็นผู้เขียนเรื่องและจัดทำคนเดียว

นักเขียนประจำและนามปากกาที่ใช้ ผู้เขียนเรื่องประจำมีเพียงคนเดียว จึงใช้นามปากกาต่าง ๆ กัน เช่น แก้วกุ่ม หรั่งเจียม ขุนทอง ปากกาแก้ว เกลือแก้ว แมลงมุม แมวยุโรป สุวิงษ์สองฟ้า ศรีทนนไชย นายดลกคนที่ 2 หงษ์ทอง นกกระทิง เอคิเกอร์ ก.ก. นกน้อย นกโนรี และนายสำราญ เป็นต้น

ความสำคัญ เนื่องจากผู้เขียนมีเพียงคนเดียว จึงประกาศเชิญชวนผู้อ่านให้ส่งเรื่องไปลงเป็นการร่วมสนุกโดยไม่มีค่าตอบแทน การประกาศเช่นนี้ถือว่าเป็นครั้งแรกที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ ความสำคัญอีกอย่างหนึ่งของดลกวิทยาคือ ได้ลงนวนิยายแปลประเภทลึกลับผจญภัยเรื่องแรกซึ่งเป็นแบบฉบับของนวนิยายผจญภัยของไทยในสมัยต่อมาคือ

¹¹ ดลกวิทยา, 1 (พฤศจิกายน, ร.ศ. 119 (พ.ศ. 2443), (1).

เรื่อง สาวสองพันปี ซึ่งแปลโดยหลวงวิลาศปริวรรต

ทวีปัญญา¹²

กำหนดออก รายเดือน เริ่มออกเมื่อเดือนเมษายน ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2447) จนถึง ร.ศ. 126 (พ.ศ. 2450)

ผู้จัดทำ ทวีปัญญาเป็นวารสารของทวีปัญญาสโมส อันเป็นสโมสซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตั้งขึ้นตั้งแต่ครั้งยังทรงพระยศเป็นพระบรมโอรสาธิราช มีสำนักงานที่วังสราญรมย์

นักเขียนประจำและนามปากกา พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ได้ทรงชักชวนผู้สันต์ศิในทางแต่งหนังสือซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเขียนชาวคณะลัทธิวิชาเคมีให้เรียบเรียงเรื่องต่าง ๆ ส่งมาลงพิมพ์ แต่ทรงพระราชนิพนธ์มากกว่าผู้อื่น นามปากกาซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้ในการแต่งและแปลเรื่องลงในทวีปัญญาได้แก่ นายแก้ว นายขวัญ (ทรงใช้ในการทรงพระราชนิพนธ์เรื่องนักสืบชุกนิทานทองอิน) น้อยลา (สำหรับเรื่องสั้น) สุกรีท (สำหรับเรื่องเบ็ดเตล็ดและร้อยกรอง) รามสูตรและวชิราวุธ เป็นต้น นามปากกาของนักเขียนอื่น ๆ เช่น หมูมาน อองคต ชามพูนราช จำเรียง และสมุทไทย เป็นต้น ทั้งหมดนี้ไม่ทราบนามจริง

ความสำคัญ วารสารทวีปัญญามีความสำคัญต่อประวัติวรรณกรรมเพราะได้ลงพิมพ์ นิทานทองอิน พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ในนามปากกา นายแก้ว-นายขวัญ ซึ่งเป็นอาชุนิยายเรื่องแรกของไทยเป็นครั้งแรก ส่วนในด้านส่งเสริมการประพันธ์ได้มีประกาศชักชวนผู้อ่านให้แต่งและแปลเรื่องส่งไปลงโดยมีค่าตอบแทนสำหรับผู้แต่ง

สยามมวย¹³

กำหนดออก รายเดือน เริ่มออกเดือนกรกฎาคม ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455) เลิกออกเมื่อ ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456)

¹² ทวีปัญญา, 1 (เมษายน, ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2447), (1).

¹³ สยามมวย, 1 (กรกฎาคม, ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455), (1).

ผู้จัดทำ โรงพิมพ์กรุงเทพเคลิเมิ้ล มีผู้ร่วมทำเป็นงานสามท่าน คือ พระอรทวสิขุสุธี (เขย อิศรภักดี) หลวงประสานอักษรพรรณ (ชวง อิศรภักดี) และ พระยาอุกมพงศ์พิบูลย์สวัสดิ์ (ม.ร.ว. ประยูรศักดิ์ อิศรเสนา)

นักเขียนประจำและนามปากกา ได้แก่ผู้จัดทำทั้งสามท่านซึ่งใช้นามปากกาต่าง ๆ เช่น ไทฟ้า ฟิลิปโป แก่ไม่บอกความจริงว่าเป็นนามปากกาของท่านผู้ใด นอกจากนี้มีนักเขียนภายนอกส่งเรื่องมาลงบ้าง

ความสำคัญ ในค่านการส่งเสริมการประพันธ์ มีการประกาศรับซื้อเรื่องจากนักเขียนทั่วไปโดยมีการให้ค่าตอบแทนแก่ทุกท่าน จึงเป็นวารสารฉบับแรกที่มีการซื้อเรื่องอย่างจริงจัง และมีบทประพันธ์สำคัญลงหลายเรื่อง เช่นเรื่อง ความรักของคูรัก โดยผู้ใช้นามปากกา ชรรณศรีมี, ก.ล. (หลวงวิจิตรวาทการ) ซึ่งเป็นเรื่องรักแรกของไทยเรื่องหนึ่ง

บทความ¹⁴

กำหนดออก รายักษ์ เริ่มออกเดือนมีนาคม ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455) ถึง ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2458)

ผู้จัดทำ วารสารนี้เป็นของโรงพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ ออกโดยนาย เขียวฮวดเล็ง สีนุญเรื่อง ผู้ทำเนิงานคือ น.ส. ละม่อม สีนุญเรื่อง ผู้เป็นธิดา

นักเขียนประจำและนามปากกา นักประพันธ์ชาวคณะบทความล้วนเป็นนักเขียนและนักแปลคนแห่งยุคได้แก่ ศ.ร. (ม.จ.หญิงศุขศรีสมร เกษมศรี) แม่สอาด (หลวงสารานุกรมประพันธ์) ศิลป์ เทศะแพทย์ (นายนคราภิบาล) ทิคมุข ๗ ปากน้ำ (ขุนสุนทรภานิก) ศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์) แสงทอง (หลวงบุญยमानพพานิชย์) บุญเฑียร (น.ส. ละม่อม สีนุญเรื่อง) และกระตัมภัก (ขุนเจนมรรคา) เป็นต้น

ความสำคัญ บทความมีความสำคัญต่อวิวัฒนาการของนวนิยายแปลจากภาษาต่างประเทศมาก เพราะลงนวนิยายแปลที่เดินหลายเรื่อง เช่น อาชญนิยายชุด

¹⁴บทความ, 1 (มีนาคม, ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455), (1).

เซอร์ดอกโฮลมส์ของเซอร์อาร์เซอร์ โคนแนคอยล์ และนวนิยายโลกโนน (พันทาว) ชุด ทหารพระเจ้าโนไปเลียน (เอเคียนเซรา) เป็นต้น

มีข้อสังเกตประการหนึ่งคือ มันเหิงคคี่หลังในตงุวิทยาานี้เป็นนวนิยายแปลเกี่ยวกับเรื่องลึกลับ หรืออภินิหารที่น่าตื่นเกล้าทั้งสิ้น ไม่มีเรื่องซึ่งแต่งขึ้นใหม่แบบไทยแท้เลย

ศรีกรุง¹⁵

กำหนดออก รายเดือน เริ่มออกเมื่อเดือนกันยายน ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456) ถึง พ.ศ. 2470

ผู้จัดทำ นายสุกรี วสุวัต เป็นเจ้าของและบรรณาธิการ

นักเขียนประจำและนามปากกา นักเขียนและนักแปลชาวคณะศรีกรุงล้วนแต่เป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังในยุคนั้นและหลายท่านได้แต่งและแปลเรื่องลงในหนังสือพิมพ์และวารสารอื่นด้วย ได้แก่ ศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์) บางขุนพรหม (หลวงรัชฎการโกศล) แสงทอง (หลวงบุญमानพหาคิชฌ์) คนคง (หลวงอรชโรเกษมภาษา) เจ้าเงาะหรือแมวคราว (ชิต บุรทัต) เทียนทอง นายวัฒน์ ไอยเรศร์ กุมารใหม่ (ชาลิต เสรฐบุตร) กระจากเงา เป็นต้น

ความสำคัญ ศรีกรุงเป็นวารสารสำคัญฉบับหนึ่งค้ำยันเหิงคคี่เพราะลงเรื่องแปลและเรื่องแต่งใหม่ของนักเขียนและนักแปลสำคัญ ๆ เป็นจำนวนมาก เรื่องแปลที่สำคัญได้แก่อาชญนิยายชุด อาร์แซนลูปง และเรื่อง ข้าหลวงต่างประเทศ แปลโดยบางขุนพรหม และนวนิยายชุดทหารพระเจ้าโนไปเลียน (เอเคียนเซรา) แปลโดยศรีสุวรรณ ซึ่งเคยลงตอนแรกในตงุวิทยาามาก่อน เป็นต้น สำหรับนวนิยายที่แต่งใหม่นี้ว่าเป็นรุ่นแรกที่เป็นแบบไทยแท้มีแนวเรื่องสองแบบคือ นวนิยายรักโศก เช่นเรื่อง บิตถน โดยแมวคราว และอาชญนิยายเช่นเรื่อง เกียรติยศอำมาตย์ โดย คนคง เป็นต้น

¹⁵ศรีกรุง, 1 (กันยายน, ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456), (1).

ไทยเอื้อ¹⁶

กำหนดออก รายสัปดาห์ เริ่มออกทั้งแก้ววันที่ 1 ตุลาคม ร.ศ. 132

(พ.ศ. 2456) จนถึง ร.ศ. 133 (พ.ศ. 2457)

ผู้จัดทำ โค้ดแกวดวงสุนทรศรีวารช (เจ้าวิธ สรวีสุทร) พระประมณฑ์
บัญชา (ประมณฑ์ เนตรศิริ) พระคุณยชรรมาภิรมย์ (สุข คุณวิทย์) และหลวงบุญยมาณพพานิชย์
(อรุณ บุญยมาณพ) เป็นคน

นักเขียนประจำ และนามปากกา นักเขียนและนักแปลที่ส่งเรื่องมาลง
ในไทยเอื้อ เป็นนักเขียนชุกตึกเดียวกันกับชาวคณะศรีกรุง และใช้นามปากกาเช่นเดียวกัน
ความสำคัญ ไทยเอื้อลงนวนิยายแปลเรื่องยาวชุกนักสืบ เซอร์ลอคโฮลมส์
ตอนที่แพร่หลายมากคือ The Hound of Baskervilles แปลโดย แมสอาก และให้ชื่อ
เรื่องเป็นภาษาไทยว่า ความลึกลับในทุ่งร้าง

เสนาศึกษาและแฉวีทยาศาสตร์¹⁷

กำหนดออก ไม่มีกำหนดแน่นอน แต่ประมาณว่าออกปีละ 12 ฉบับ เริ่ม
ออกเมื่อเดือนมกราคม ร.ศ. 134 (พ.ศ. 2458) ถึง พ.ศ. 2472

ผู้จัดทำ เป็นวารสารของกรมยุทธศึกษาทหารบก ผู้เป็นบรรณาธิการ
เมื่อสมัยเริ่มออกคือ หลวงศัลวิธานนิเทศ

นักเขียนประจำและนามปากกา นักเขียนในเสนาศึกษา ได้แก่เจ้าหน้าที่
ในกรมยุทธศึกษาทหารบก และผู้ที่เคยได้รับการอบรมไปจากสำนักนี้ และข้าราชการกระทรวง
กลาโหม นักประพันธ์และนักแปลที่สำคัญในยุคแรก เช่น แมสอาก (หลวงสารานุประพันธ์)
ศิวัศรียานนท์ (พระวรเวทย์พิสิฐ) น.ม.ส. (กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์) เสฐียรโกเศศ
(พระยาอนุมาณราชชน) ศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์) แสงทอง (หลวงบุญยมาณพพานิชย์)

¹⁶ ไทยเอื้อ, 1 (ตุลาคม, ร.ศ. 132 (พ.ศ. 2456), (1).

¹⁷ เสนาศึกษาและแฉวีทยาศาสตร์, 1 (มกราคม, ร.ศ. 134 (พ.ศ. 2458),

พ. พรปรีชา (รองอำมาตย์ตรี พลอย พรปรีชา) ร.ท.สุทธิ จุลพุกณะ พันธุ์งาม
(ม.จ.พงศ์รุจา รุจิรัชย์) วงศ์ กระแสสินธุ์ จริญ วุฑฒาทิตย์ และประจักษ์
พันธุ์มโหรี เป็นต้น

นักเขียนในสมัยนี้ส่วนใหญ่มีงานประจำอยู่แล้ว การประพันธ์จึงเป็น
งานอดิเรกซึ่งไม่ต้องการค่าตอบแทน

ความสำคัญ ในระยะแรกคือตั้งแต่ พ.ศ. 2458 - พ.ศ. 2468
เสนาศึกษาฯ ลงนวนิยายและเรื่องสั้นที่แปลจากภาษาตะวันตกเป็นส่วนใหญ่ เรื่องที่แต่ง
ขึ้นใหม่แบบไทยเพิ่งเริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2465 นวนิยายแปลเรื่องสำคัญได้แก่อาชญากรรม
ชุก เซอร์ล็อกโฮลมส์ ของ เซอร์อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ ซึ่งแปลโดย แม่สาวก
(หลวงสารานุกรมประพันธ์) และนวนิยายลึกลับผจญภัยของวิลเลียม เลอเคอ ที่สำคัญได้
แก่เรื่อง สมบัติไอยคุปต์ แปลโดย นักเรียนนายร้อยมีเกษ ราชบุรินทร์แห่งกาลิ
แปลโดย หลวงสารานุกรมประพันธ์ ความลับแห่งปอร์ตสแคม และ หัตถ์พระอะหลา แปล
โดย พลอย พรปรีชา เป็นต้น

สำหรับเรื่องแต่งใหม่แบบไทยได้ลงอาชญากรรมเรื่องแรกของไทย คือ
แพรคำ ซึ่งแต่งโดยหลวงสารานุกรมประพันธ์ เมื่อ พ.ศ. 2465 อันเป็นแบบฉบับให้
นักประพันธ์รุ่นหลังแต่งเรื่องประเภทเดียวกันขึ้นอีกหลายเรื่องในเวลาต่อมา

2.2 ระยะหลัง (ตั้งแต่ พ.ศ. 2461-2475) นวนิยายและนวนิยายแปล
เรื่องสำคัญในสมัยนี้ส่วนใหญ่ลงในวารสารซึ่งออกตั้งแต่ พ.ศ. 2461 จนถึง พ.ศ.
2475 สมัยนี้เป็นระยะที่เริ่มมีการแต่งเรื่องอ่านเล่นไทยแท้ควบคู่ไปกับเรื่องแปลจาก
ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะในระยะหลังสุดคือตั้งแต่ราว พ.ศ. 2468 เป็นต้นมา
ปรากฏว่านวนิยายไทยแท้ได้รับความนิยมสูงกว่านวนิยายแปล นักประพันธ์ในสมัยนี้ส่วน
มากยึดการประพันธ์เป็นอาชีพ ยกเว้นนักประพันธ์ในยุคแรกที่ยังคงแต่งและแปลหนังสือ
สืบทอดมาโดยถือเป็นงานอดิเรก วารสารสำคัญในยุคนี้ได้แก่ กุสิดสมิต ศัพท์ไทย
ไทยเขมม สารานุกรม สมานมิตรบรรเทิง สรวอักษร เริงรมย์ และ สุภาพบุรุษ
แต่ละรายการมีรายละเอียดยก ดังต่อไปนี้

กุสึทสมิท¹⁸

กำหนดออก ไม่แจ้งไว้แน่นอน แต่ปรากฏว่าออกรายสัปดาห์ ออกฉบับแรก
เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2461 จนถึง พ.ศ. 2467

ผู้จัดทำ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

นักเขียนประจำและนามปากกา แม้ว่าผู้จัดทำจะไม่แจ้งว่าผู้ใดเป็นผู้เขียน
เรื่องใดบ้าง แต่ก็พอจะทราบได้ว่าเรื่องที่ลงส่วนใหญ่เป็นพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระ
มงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ส่วนนักประพันธ์ชาวคณะก็ล้วนแต่เป็นข้าราชการบริพารผู้ใกล้ชิด แต่
ไม่แจ้งนามปากกาหรือนามจริงไว้เลย วารสารฉบับนี้ไม่มีเรื่องของนักเขียนนอกคณะลง
ถึงที่ได้ประกาศไว้ในคำนำฉบับแรกว่า

เราไม่ต้องการให้ใครส่งข่าวหรือเรื่องมาให้เราลง เพราะ
ข่าวเราก็จะเก็บหรือทอน หรือตัด หรือคร่าเอาจากหนังสือ
พิมพ์รายวัน หรือมีฉบับนั้นก็เก็บตกเก็บหล่นเอาตามถนนหนทาง
ส่วนเรื่องอ่านเล่นหรืออ่านจริงสมารถิกณะของเราที่แต่งเองได้
ไม่ต้องง้อใครเลย...¹⁹

ความสำคัญ กุสึทสมิตลงอาชญาธิบายแปลเรื่องสำคัญคือ แมลงป่องทอง
ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวแปลจากเรื่องของ Sax Rohmer

ศัพท์ไทย²⁰

กำหนดออก รายเดือน ออกตั้งแต่เดือนกันยายน พ.ศ. 2464 ถึง

พ.ศ. 2470

ผู้จัดทำ โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย

¹⁸ กุสึทสมิท, 1 (กรกฎาคม พ.ศ. 2461), (1).

¹⁹ "คำนำ," กุสึทสมิท, 1 (ธันวาคม, 2461), 6.

²⁰ ศัพท์ไทย, 1 (กันยายน, 2464), (1).

นักเขียนประจำและนามปากกา นักเขียนของศัพท์ไทยมีทั้งนักแต่งและนักแปล ที่สำคัญได้แก่ แสงทอง (หลวงมุนขมานพาวชิรบ) พรรชนะแพทย์ (พระพนิตยศาสตร์วิชาน) สมุห์หอม (พลทัน หุมแพร) เพ็ญ พลทันธุ์ เรื่องศิลป์ (ไชย (ชัย) เรื่องศิลป์) ศ. (ศิลป์) เทศะแพทย์ ประจักษ์ พันธุ์โพธิ์ แม่สอาด (หลวงสารานุประพันธ์) และศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารณ์) เป็นต้น

ความสำคัญ ศัพท์ไทยลงอาชญาบัญญัติเรื่องสำคัญคือเรื่อง คดีลักลอบ แหงมหานคร ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลจากนวนิยายของวิลเลียม เดอเคอ โดยทรงใช้นามปากกา รามจิตติ นอกจากนี้ได้ลงนวนิยายไทยที่แต่งขึ้นใหม่ที่สำคัญหลายเรื่อง เช่น นวนิยายชุดล้อเลียนพงศาวดารจีนของสมุห์หอม นวนิยายแนวรักโศก โดยเรื่องศิลป์ เช่นเรื่อง กรรมทามัน เป็นต้น

ไทยเชนม²¹

กำหนดออก รายเดือน ฉบับแรกออกเมื่อเดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2467

จนถึง พ.ศ. 2478

ผู้จัดทำ สำนักงานไทยเชนม โรงพิมพ์อักษรศรีสมิต เจ้าของและบรรณาธิการ คือ นายพัน ลักษณะสุท

นักเขียนประจำและนามปากกา ไทยเชนมเป็นแหล่งรวมผลงานของนักประพันธ์ทั้งเก่าและใหม่ที่มีชื่อเสียง นักเขียนชาวคณะได้แก่ เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุমানราชชน) อ.น.ก. (พระยาอุปทิศศิลปสาร) อุบลวรรณ (พระยาวิจิตรกรรมปริวัตร) มรกต (พระยาสุนทรทิว) ศิวะศรีบานนท์ (พระวรเวทย์พิสิฐ) รุ่ง หลานุเคราะห์ (พระพิสิษฐ์พิทยาพูน) พรรชนะแพทย์ (พระพนิตยศาสตร์วิชาน) ศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารณ์) นาคะประทีป (พระสารประเสริฐ) แม่ลัดดา (ขุนคำวนวิจิตร) อายันไชย (ขุนชนกจิวิจารณ์) และศุภรทัสน์ (จมีนมานิตย์เบรศร์) นักเขียนรุ่นหลังที่มีชื่อเสียงได้แก่ สง เทภาสติก และคอกไม้สท (ม.ล. บุณยา นิมนานเหมินทร์)

²¹ไทยเชนม, 1 (พฤษภาคม, 2467); (1).

ความสำคัญ ไทยเซหมเป็นวารสารที่มีความสำคัญในการส่งเสริมการ
 ประพันธ์ประเภทนวนิยายอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะเปิดโอกาสให้ผู้อ่านทั่วไปส่งเรื่องทุกชนิดไป
 ลงได้ ถ้าเรื่องใดผ่านการคัดเลือกก็จะโคลงพิมพ์ วิธีนี้ได้รับความสนใจจากผู้อ่านอย่างมาก
 และเป็นผลให้มันักเขียนหน้าใหม่ที่มีชื่อเสียงเกิดขึ้นหลายท่าน ไทยเซหมได้ประกาศไว้ใน
 ฉบับแรกที่ออกดังนี้

...ความมุ่งหมายที่เรากระทำให้งเกิด "ไทยเซหม" นี้ก็
 เพื่อให้เป็นเครื่องยุ่งวิชาในเชิงประพันธ์ โคลง ฉันท์ กาพย์
 กลอน ตลอดจนร้อยแก้ว เพื่อเปิดโอกาสให้เป็นสนามสำหรับ
 ท่านนักประพันธ์เก่าแลใหม่ได้มีโอกาสเปิดเผยวิชาการวิ ซึ่งคน
 มีอยู่เดิมหรือเพิ่งริเริ่มฝึกหัดใหม่ ออกสู่ผู้อ่านและผู้ใดใคร่ฝึกฝ
 สนใจในกาวันพิเศษให้ทั่วถึงกัน... 22

.....
 คณะยินดีจะรับเรื่องไม่ว่าเป็นเรื่องชนิดใด ๆ จะเป็นกาพย์
 กลอน โคลง ฉันท์ หรือร้อยแก้วก็ตาม แต่ไม่ยาวเกินไป จาก
 บุคคลทั่วไปที่มีใจจะส่งไปอุคหนุน... 23

นวนิยายเรื่องสำคัญที่ลงในไทยเซหมได้แก่ นวนิยายโลกไณ้องประวัติศาสตร์
 เรื่อง คามศักดิ์เหล็กน้ำพี้ แต่งโดย อาชีพมโฆษ ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นนวนิยายอิงประวัติศาสตร์
 เรื่องแรกของไทย ประเภทนวนิยายชีวิตได้แก่เรื่อง ศักรของเจ้าหลอน นิจ และกรรมเก่า
 ของ คอกไม้สศ นวนิยายอิงพุทธศาสนาคือเรื่อง กามนิต แต่งโดย เสฐียรโกเศศ และ
 นาคะประทีป และนวนิยายผจญภัยเรื่อง วายุ โดย กาญจนาคพันธุ์

22 "คำแถลงการณ์," ไทยเซหม, 1 (เมษายน 2467), หน้า 2.

23 เรื่องเดียวกัน, หน้า 3.

สารานุกรม²⁴

กำหนดออก รายสัปดาห์ ทุกวันเสาร์ ฉบับแรกออกเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2468 เลิกออก พ.ศ. 2472

ผู้จัดทำ เจ้าของ ผู้จัดการและบรรณาธิการคือ หลวงสารานุกรมประพันธ์ นักเขียนประจำและนามปากกา นักเขียนในสารานุกรมจำแนกได้เป็นสองกลุ่มคือ นักเขียนรุ่นอาวุโส ซึ่งหลายท่านเป็นผู้มีบรรดาศักดิ์ และนักเขียนรุ่นเยาว์ ซึ่งเป็นนักเขียนใหม่ที่กำลังได้รับความนิยมในขณะนั้น ราชานามตามที่ปรากฏในคำนำฉบับแรกได้แก่น.ม.ส. ครูเทพ ศรีสุวรรณ นาคะประทีป แสงทอง กุมารใหม่ บางขุนพรหม แมวคราว สารณี (จิตร สารากร) แม่สอาด แมกซิม สมุห์หอม หวนทอง (หลวงรามรณาท) ศรศักดิ์และศรีวิศรา (ม.ล.ฉอาน อิศรศักดิ์) มณีดิงการ (ม.จ.หงส์รุจา รุจิรัชย์) วงเวียน สังคามาระตา (เย็น นาคสุวรรณ) แมลัคคา คนขรรพ์ ช่างเหนื่อ (กระสินธุ์ เนทรายน) พรรชนะแพทย์ ศิวะศรียานนท์ นามานุลักษณะ ขุนสุนทรภามิต ช. จาคภิมย์ ส.อินตะวิธานนท์ (ขุนสอนสุขกิจ) ชัย เรื่องศิลป์ ประจักษ์ พันชุมโพธิ์ จำรัส ฉายโสภณ ช. (ชวน) ทรัพย์สาร ช. (ขาว) โกมลมิสรุ ห. (ทวล) สุนทรารชุน ช. (ชอบ) บุญโฉงถัมภ์ ร. (เจริญ) วุชาติทย์ จำรัส ฤกษ์สุรนนท์²⁵ เป็นต้น

ความสำคัญ สารานุกรมเน้นหนักไปในทางบันเทิงคดี ซึ่งประกอบด้วยเรื่องแต่งขึ้นใหม่ เรื่องแปลและร้อยกรอง จึงเป็นเครื่องส่งเสริมการประพันธ์นวนิยายเป็นอย่างมาก นวนิยายเรื่องสำคัญที่ลงได้แก่ประเภทอาชญากรรมนิยาย อันเป็นผลงานของหลวงสารานุกรมประพันธ์ เช่นเรื่อง แพรค้ำภาค 2 ซึ่งสืบเนื่องมาจากเรื่องแพรค้ำที่เคยลงในเสนาศึกษา และแนววิทยาศาสตร์ เรื่อง มือมึน และ บ้านแปรท เป็นต้น

²⁴ สารานุกรม, 1 (กุมภาพันธ์, 2468), (1).

²⁵ "คำนำ," สารานุกรม, 1 (กุมภาพันธ์, 2468), 7-8.

สมาคมนิตยบรรเทา²⁶

กำหนดออก รายปักษ์ ทุกวันที่ 1 และ 15 ของเดือน เริ่มออกฉบับแรก
เมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2469 ถึง พ.ศ. 2471

ผู้จัดทำ นายเฉลิม ภูติไสย เป็นเจ้าของ ผู้จัดการและบรรณาธิการ
นักเขียนประจำและนามปากกา เป็นวารสารรวมสมัยและแนวเดียวกับ
สารานุกรม แสดงผลงานนักเขียนรุ่นใหม่ทั้งสิ้น เช่น แก้วกาญจนา (วิบูลย์ รงศสุวรรณ)
อม ไชยวสุ ส. (เสาว) บุญเสนอ เป็นต้น

ความสำคัญ ไม่มีความสำคัญที่เด่นเป็นพิเศษนอกจากจะเป็นสนามให้นัก
ประพันธ์ได้แสดงผลงานด้านนวนิยายและนวนิยายแปล สำหรับนวนิยายที่ลงมีแนวสำคัญสอง
แบบคือ เรื่องรัก และโลกใบมนุษย์

เริงรมย์²⁷

กำหนดออก รายปักษ์ ออกวันที่ 1 และ 15 ของเดือน เริ่มออกเมื่อ
เดือนพฤศจิกายน พ.ศ. 2469 ถึง พ.ศ. 2472

ผู้จัดทำ ร้อยโท สาย จามรนาท เป็นเจ้าของ บรรณาธิการมีสองท่าน
คือ ร.ท. สาย จามรนาท และรองอำมาตย์ตรี พลอย พรปรีชา

นักเขียนประจำและนามปากกา ได้แก่ ประจักษ์ พันธุ์โพธิ์ ชาว
โกมลมิตร กระสินธุ์ เนตรายน พลทัน คุ้มแพร ชุนคำนวนวิจิตร ชัย (ไช)
เรื่องศิลป์ ม.จ. พงศ์จุฑา รุจิรัชย์ แสงบุหลัน (เสนอ บุญยเกียรติ) เทพ มหาเปารยะ
ทวี มหาเปารยะ พัตน์ เนตรรังษี มาลัย ชูพินิจ สง เทภาสติก และเอี่ยม รุจิณัฐ
เป็นต้น

ความสำคัญ เริงรมย์ได้ลงนวนิยายมนุษย์เรื่อง เกาะกาที แต่งโดย
พันธุจาม ซึ่งเป็นนวนิยายมนุษย์รุ่นแรกของไทยเรื่องหนึ่ง และได้ลงนวนิยายรุ่นแรก ๆ

²⁶ สมาคมนิตยบรรเทา, 1 (กรกฎาคม, 2469), (1).

²⁷ เริงรมย์, 1 (พฤศจิกายน, 2469), (1).

ของนักเขียนที่มีชื่อเสียงหลายท่าน เช่นเรื่อง ชะรอยกรรม โดย ม. ชูพินิจ เรื่อง น้ำใจ
ของนรา โดย ส. เทภาสติก และเรื่อง ศิษย์มกนิ ของ อ.ร.ค. เป็นต้น

สวนอักษร²⁸

กำหนดออก รายปักษ์ ทุกวันที่ 1 และ 15 ของเดือน ฉบับแรกออกเมื่อ
วันที่ 15 พฤศจิกายน พ.ศ. 2469 และเลิกในปีเดียวกัน

ผู้จัดทำ นาย อ.ล. ย่องหลี เป็นเจ้าของ บรรณาธิการและผู้จัดการ
คือ นายทองใบ พูลโกศา

นักเขียนประจำและนามปากกา สวนอักษรเป็นวารสารรุ่นใหม่ซึ่งออก
เมื่อต้นรัชกาลที่ 7 นักเขียนส่วนใหญ่จึงเป็นรุ่นใหม่ที่เพิ่งมีชื่อเสียง ได้แก่ ศรีบูรพา
(กุลหลาบ สายประดิษฐ์) แม่อนงค์ (มาลัย ชูพินิจ) ออบ ไชยวสุ อ.ก. รุ่งแสง (โพยม
โรจนวิภาต) ส. อันตะริกานนท์ (ขุนสอนสุขกิจ) แก้วกาญจนา (วิบูลย์ รงคสุวรรณ)
สมจินตนา และบุศราคัม (สุคใจ พงุทธิสาสิกร) เป็นต้น นักแปลได้แก่ จามจุรี (อินทนา
ทรพรานนท์) และบางขุนพรหม (หลวงรัชฎการโกศล) ซึ่งเป็นนักเขียนรุ่นอาวุโสเพียง
ผู้เดียว

ความสำคัญ สวนอักษรไม่ได้ลงนวนิยายเรื่องใดที่เด่นเป็นพิเศษ แต่ลง
ผลงานรุ่นแรก ๆ ของนักประพันธ์ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังในภายหลังหลายท่าน เช่น ศรีบูรพา
แม่อนงค์ และ ออบ ไชยวสุ นวนิยายเรื่องแรกของนักประพันธ์เหล่านี้ เช่นเรื่อง ความหวัง
และ คืนที่ลืมไม่ได้ ของศรีบูรพา และเรื่อง ผู้ชายเป็นคน---? โดย แม่อนงค์ เป็นต้น

สุภาพบุรุษ²⁹

กำหนดออก รายปักษ์ ออกทุกวันที่ 1 และ 15 เริ่มออกฉบับแรกเมื่อ
วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2472 จนถึง พ.ศ. 2474

²⁸สวนอักษร, 1 (พฤศจิกายน, 2469), (1).

²⁹สุภาพบุรุษ, 1 (มิถุนายน, 2472), (1).

ผู้จัดทำ ฤทธสา สหายประคินธุ์ เป็นบรรณาธิการและเจ้าของ
 นักเขียนประจำและนามปากกา นักประพันธ์บุคสุภาพบุรุษนี้เป็นนักเขียน
 อาชีพอันแก่ ศรีบูรพา (ฤทธสา สหายประคินธุ์) แม่อนงค์ (มาลัย ชูพินิจ) พ. (พิณ)
 เนตรรังษี กุณหนู เข็มเพชร พ. (พลอย) พรปรีชา นุทรง (สศ กุระโรหิต) และ
 แสงธรรม (หลวงวิจิตรวาทการ)

ความสำคัญ สุภาพบุรุษมีความสำคัญมากในการส่งเสริมอาชีพนักประพันธ์
 และทำให้การประพันธ์นวนิยายก้าวหน้าโดยมีการซื้อเรื่องมาลงเป็นประจำ บรรณาธิการ
 ใต้ดวงไว้ในฉบับแรกดังนี้

...สำหรับหนังสือพิมพ์ที่ออกเป็นรายปักษ์ หรือรายเดือน
 คุณเหมือนยังไม่เคยมีฉบับใดได้นำประเพณีการซื้อเรื่องเข้ามา
 ใช้ การซึ่งเราจะกระทำขึ้นเป็นครั้งแรกนี้ก็เพราะเห็นว่า
 ถึงเวลาอันสมควรที่จะกระทำแล้ว ³⁰

สำหรับนวนิยายที่ลงเรื่องที่เคยในยุคดีแก่เรื่อง ปรายพยศ และ มัจจุบาป
 โดย ศรีบูรพา เรื่อง ชาตุรภัก และเรื่อง เกิดเป็นหญิง โดย แม่อนงค์ เป็นต้น

3.3 นวนิยายแปลและภาพยนตร์ตะวันตกที่มีอิทธิพลต่อการประพันธ์นวนิยายไทย

ในบรรดาสิ่งใหม่ ๆ ในประเทศไทยอันเป็นผลจากการรับอารยธรรมของตะวันตก
 เข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทยสมัยรัชกาลที่ 5 นั้น สิ่งที่มีอิทธิพลต่อการประพันธ์นวนิยายไทย
 มีสองประการคือ นวนิยายแปลและภาพยนตร์รุ่นแรกในประเทศไทย

3.3.1 นวนิยายแปล นับตั้งแต่มีการแปลนวนิยายเรื่อง ความพยายาม โดยพระยา
 สุรินทราชา เมื่อ พ.ศ. 2444 ซึ่งก่อให้เกิดความตื่นตัวแก่ผู้อ่านในสมัยนั้น และจงใจให้
 ผู้ที่มีความรู้และความสามารถในการประพันธ์แต่งและแปลนวนิยายเรื่องอื่น ๆ อื่นในเวลา

³⁰(ฤทธสา สหายประคินธุ์), "เชิญรู้จักกับเรา," สุภาพบุรุษ, 1 (มิถุนายน,
 2471), 7.

ต่อมาดังกล่าวแล้ว นวนิยายแปลก็ได้รับความนิยมสูงขึ้นเรื่อย ๆ

วรรณกรรมของชาติตะวันตกที่นักแปลไทยนิยมแปลเรียงตามลำดับได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส และอเมริกัน เหตุที่นักประพันธ์ของอังกฤษได้รับการแปลมากที่สุดเพราะนักแปลในยุคแรกซึ่งเป็นผู้ได้รับการศึกษาจากต่างประเทศส่วนใหญ่ไปศึกษาในประเทศอังกฤษ จึงคุ้นเคยกับวรรณกรรมของอังกฤษมากกว่าชาติอื่น ๆ

นักประพันธ์ชาวตะวันตกที่ได้รับความนิยมสูงและมีผลงานแปลเป็นภาษาไทย ตั้งแต่ พ.ศ. 2444 - 2475 เรียงตามลำดับอักษรชื่อสกุล ได้แก่

ฟรานซิส วิลเลียม เบน (Francis William Bain)

เซอร์ เจมส์ บาร์รี (Sir James Barie)

อาร์โนลด์ เบนเนต (Arnold Bennet)

เอ็ดเวิร์ด เฟรเดอริก เบนสัน (Edward Frederic Benson)

กาย บูตบี้ (Guy Bootby)³¹

แมรี คอเรลลี (Marie Corelli)

เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle)

อเล็กซังดร์ ดูมาส์ (Alexandre Dumas)

อีมิล กาบอริอู (Emile Gaboriau)

ชาร์ลส์ กาวิช (Charles Garvice)

เอลินอว์ กลิน (Elinor Glyn)

อาร์ชบิลด์ เคลเวอริง กันเตอร์ (Archibald Cuavering Gunter)

เซอร์ เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด (Sir Henry Rider Haggard)

เซอร์ แอนโทนี โฮป ฮอว์กินส์ (Sir Anthony Hope Hawkins)

เฮดอน ฮิล (Hedon Hill)^{*}

ดี ฮัมเฟรต (D Humphres)^{*}

³¹ชื่อที่เครื่องหมาย * หมายความว่าไม่อาจหารายละเอียดทางชีวประวัติได้.

วิลเลียม ไวมาร์ก จากอบ (William Wymark Jacob)
 ฮอล เคน (Hall Kane)*
 มอริส เลอบลองก์ (Maurice LeBlanc)
 วิลเลียม เลอเคอ (William LeQueux)
 แกสทอง เลอรู (Gaston Leroux)
 เอ. คัมบลิว. มาร์ชมอนท์ (A. W. Marchmont)*
 ริชาร์ด มาร์ซ (Richard Marz)*
 แซกซ์ โรห์เมอร์ (Sax Rohmer)
 เทมเปิล เซอสตัน (Temple Therston)
 ทุมิล สมิท (Thoumil Smith)*
 หลุยส์ เทรซี (Louis Tracy)
 เฮอรัเบอร์ท จอร์จ เวลส์ (Herbert George Wells)³²

จากการพิจารณานวนิยายที่แปลจากภาษาตะวันตกในสมัยแรกมีข้อสังเกต
 สองประการคือ ในด้านเนื้อเรื่อง นักแปลมักสนใจแปลหนังสือที่ตื่นเต้นฉากโน่น ไม่แปล
 หนังสือที่มีคุณค่าทางวรรณกรรมซึ่งกลายมาเป็นวรรณคดีของอังกฤษในสมัยปัจจุบัน เช่น
 ผลงานของ เซอร์ วอลเตอร์ สกอต (Sir Walter Scott) ชาร์ลส์ ดิกเก็นส์
 (Charles Dickens) และ จอร์จ อีเลียท (George Eloit) เป็นต้น³³ นวนิยาย
 ที่แปลจากภาษาอเมริกันและฝรั่งเศสในสมัยเดียวกันนั้นก็มิใช่เนื้อเรื่องที่น่าสนใจจน
 กระทั่งในสมัยรัชกาลที่ 6 ความสนใจของนักแปลไม่มีการเปลี่ยนแปลงไปมากนัก ข้อสังเกต
 อีกประการหนึ่งคือ นวนิยายแปลในยุคแรกนี้มักลงในหนังสือพิมพ์และวารสารเป็นตอน ๆ ก่อน

³²ชาวคณะเก่าผู้หนึ่ง (นามแฝง), "หมายเหตุประจำเดือน," ศรีกรุง,
 4 (พฤษภาคม, 2460), 1126-31.

³³ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, "หัวเลี้ยวของวรรณคดีไทย...", หน้า 17.

ต่อนั้นจึงพิมพ์เป็นเล่มเล็ก ๆ หลายเล่มจบ มีจำนวนน้อยเรื่องที่พิมพ์เล่มเดียวจบ หรือพิมพ์ออกจำหน่ายในพื้นที่ที่แปลจบ

นวนิยายแปลจากภาษาตะวันตกในสมัยแรกได้รับความนิยมมากจึงมีผู้แปลเรื่องต่าง ๆ อีกในเวลาต่อมาเป็นจำนวนมาก จัดเป็นประเภทตามลำดับที่มีการแปลได้หาประเภท ได้แก่ นวนิยายชีวิต นวนิยายผจญภัย อาชญากรรม หัตถนิยาย และนวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ เมื่อกล่าวถึงนวนิยายประเภทใดจะให้รายละเอียดเชิงชีวประวัติของนักประพันธ์ที่มีอิทธิพลสูงสุดในประเภทนั้นในสมัยแรก ต่อจากนั้นจะกล่าวถึงเรื่องต่าง ๆ ที่แปลและแนวโน้มในการแปล

ก. นวนิยายชีวิต ได้แก่นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เช่น เกี่ยวกับความรัก ความทุกข์ทรมาน ความสนุกสนาน หรือความอาฆาตพยาบาท เป็นต้น แนวที่มีผู้แต่งมากที่สุดคือเกี่ยวกับความรัก มีสองแบบคือรักสุข และรักโศก

นวนิยายชีวิตเป็นแนวแรกที่มีการแปลเป็นภาษาไทย นักประพันธ์ที่มีผลงานแปลได้แก่ แมรี คอเรลลี ชาร์ลส์ กาวีซ และ แมรี มอริสสัน เป็นต้น ผู้ที่มีอิทธิพลสูงสุดมีสองท่านคือ แมรี คอเรลลี และ ชาร์ลส์ กาวีซ

แมรี คอเรลลี (Marie Corelli) เป็นนักประพันธ์สตรีชาวอังกฤษเชื้อสายอิตาลี เกิดในลอนดอนเมื่อ ค.ศ. 1855 ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1924 เริ่มประพันธ์นวนิยายเมื่อ ค.ศ. 1886 ค่ายเรื่อง A Romance of Two Worlds มีผลงานประพันธ์ทั้งสิ้น 28 เรื่อง เรื่องสำคัญ ๆ เช่น A Romance of Two World (1886) Vendetta (1886) Thelma (1887) Ardeth (1889) และ Barabbas (1893)³⁴

³⁴J. Stanley Kunits, and Howard Haycraft (ed) Twentieth Century Authors; a Biographical Dictionary of Modern Literature (New York: H.W. Wilson, 1950), p. 314.

นวนิยายชีวิตของคอเรลลีที่มีผู้แปลในสมัยแรกเป็นเรื่องราวที่แสดงอารมณ์อันรุนแรงของตัวเอก เช่นในค่านความรัก ความอาฆาต และมักมีเหตุการณ์น่าตื่นเต้นเกิดขึ้นเสมอ ได้แก่เรื่อง ความพยาบาท (Vendetta) แอบแข่งขันธ์ (Wormwood) และเท็ลมา (Thelma) คอเรลลีได้รับการยกย่องจากนักแปลชาวไทยว่าเป็นผู้ที่มีความสามารถแต่งเรื่องได้แทงใจคน และสามารถพรรณนาธรรมชาติได้เป็นเยี่ยม

ชาร์ลส์ กาวิช (Charles Garvice) เกิดเมื่อ ค.ศ. 1833 ถึงแก่กรรม ค.ศ. 1920 เป็นนักประพันธ์นวนิยายบทละครและกวีชาวอังกฤษ มีผลงานซึ่งเป็นนวนิยายและบทละครกว่า 100 เรื่อง นวนิยายที่เด่น เช่น Maurice Durant (1875) Just a Girl (1899) Nance (1900) Her Heart Desire (1900) The Outcast of The Family (1901) In Cupid's Chain (1903) และ Love Desire (1904)³⁵ เป็นต้น นวนิยายของเขามีโครงเรื่องแบบที่เรียก ชินเคอเรลลา กล่าวคือ พระเอกเป็นลูกขุนนางรำรวยรักกับหญิงสาวซึ่งเป็นคนก็แต่ยากจนจึงต้องประสมอุปสรรคนานาประการ ในที่สุดหญิงนั้นก็กลับกลายเป็นทายาทของมรดกมหาศาล หรือกลับกันคือนางเอกเป็นผู้มีตระกูลสูงแต่รักกับชายที่ต่ำต้อยและยากจน แคตคอมารายนั้นกลับได้รับมรดกและเป็นผู้มีเกียรติยศในที่สุดเรื่องจบลงอย่างมีความสุขด้วยการแต่งงานของพระเอกกับนางเอก

นวนิยายซึ่งมีโครงเรื่องแบบนี้ได้รับความนิยมจากผู้อ่านในเมืองไทยมากจนเป็นแบบฉบับของนวนิยายรักยุคแรกของไทยอยู่ตลอดสมัย

การแปลนวนิยายชีวิต การแปลนวนิยายชีวิตเริ่มขึ้นเมื่อ พ.ศ. 2444 โดยพระยาสุรินทรราชาแปลเรื่อง ความพยาบาท จากเรื่อง Vendetta ของแมรี คอเรลลีลงในวารสาร ลัทธิวิทยา เมื่อนวนิยายเรื่องนี้เผยแพร่สู่ประชาชนโลกก่อให้เกิดความตื่นเต้น

³⁵ Clarence L. Barnhart (ed) The New Century Cyclopedia of Names. Vol. II (New York: Appleton-Century Crofts, 1954), p. 1696.

และทำให้คนหันมาสนใจเรื่องอ่านเล่มมากขึ้น ทั้งนี้เนื่องจากผู้แปลใช้สำนวนภาษาที่สละสลวย ไพเราะ มีจังหวะและสัมผัส และมีโครงเรื่องที่น่าค้นหาในแนวแปลกจากที่เคยอ่านกันใน เรื่องอ่านเล่มแบบไทย ๆ คือเป็นเรื่องของชายผู้หนึ่งซึ่งร่ำรวย มีภรรยาและมိตรสนิท ซึ่งเขาไว้มาก ท่อมาเกิดเหตุที่ทำให้คนเข้าใจว่าเขาสิ้นชีวิตแล้วจึงนำไปฝัง เมื่อเขาฟื้นขึ้นมาและพบความจริงว่าภรรยาและมิตรรักทรยศจึงหาอุบายแก้แค้นสำเร็จ

เมื่อเรื่องความพยายามก่อให้เกิดความสนใจแก่ผู้อ่านอย่างมากจึงมีผู้แปล นวนิยายเรื่องอื่น ๆ ของกอเรลลืออีกหลายเรื่องในสมัยต่อมา เช่นเรื่อง อ่านางแห่งความรัก ซึ่งพิมพ์ที่โรงพิมพ์จีนโนสยามวารศัพท์ เมื่อ ร.ศ. 130 (พ.ศ. 2454) แปลจากภาษาอังกฤษโดยไม่บอกชื่อเรื่อง นวนิยายชีวิตเรื่องแรกที่ทราบรายละเอียดเกี่ยวกับผู้แต่งและผู้แปลครบถ้วนและเป็นเรื่องที่รู้จักกันแพร่หลายคือเรื่อง เท็ดมา ซึ่ง ม.จ.หญิงศุขศรีสมร เกษมศรี ทรงแปลจากเรื่อง Thelma ร่วมกับ ม.จ.ขุนศรีเกษม เกษมศรี ในนามปากกา ศ. ร. พิมพ์ที่โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เกล็ดเมล์ ถนนสี่พระยา และจัดจำหน่ายโดยสยามแสตมป์ คำนี เมื่อ พ.ศ. 2455³⁶ ราคาเล่มละ 50 สตางค์ นวนิยายเรื่องนี้ต่อมาเมื่อ พ.ศ. 2479³⁷ นายมาลัย ชูพินิจ ได้แปลเรียบเรียงใหม่ในชื่อเรื่อง เกมลงพิมพ์ ในหนังสือพิมพ์ สยามนิกรรายวัน

เรื่องเท็ดมาเป็นนวนิยายชีวิตคนละแนวกับเรื่องความพยายาม คือเป็น เรื่องรักอันบริสุทธิ์ของหญิงสาวผู้หนึ่ง แม่อนางผู้แปลเรื่องนี้ครั้งล่าสุดได้กล่าวถึงนวนิยาย เรื่องนี้ว่า

แม้ว่าเท็ดมาจะเป็นเพียงชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่ในสมัย และสิ่งแวดล้อมที่กระแสน้ำที่หายใจเขาไปบริสุทธิ์ ความรัก หมายถึงการเสียสละ และการสมรสหมายถึงความเคารพและ

³⁶ ศ. ร. (ม.จ.หญิงศุขศรีสมร เกษมศรี), เท็ดมา อนุสรณ์แห่งความรัก, (พระนคร: โรงพิมพ์พระจันทร์, 2507), หน้า ก.

³⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 1.

เซ็ดฟิง หลายอย่างที่หลอนเป็นตัวแทนก็คงจะเป็นคุณสมบัติของ
 ผู้หญิงที่เป็นผู้หญิงต่อไปทั้งเมื่อนี้และเมื่อหน้า เพราะว่า เต็มมา
 เป็นความหมายของผู้หญิงอย่างที่คุณจะเป็น และเรื่องเต็มมาก็
 คือพฤติกรรมอันแสดงถึงสภาพความเป็นอยู่ของบุคคลต่าง ๆ กัน
 ประจำคุณนั้น ๆ³⁸

การพิมพ์หนังสือเต็มมาขึ้นในครั้งแรกก็เพื่อเป็นการหยั่งเสียงผู้อ่าน แต่เมื่อ
 กลายเป็นนวนิยายที่ขายดีในยุคนั้น ผู้แปลจึงคิดแปลนวนิยายเรื่องอื่น ๆ ตามมาอีก แต่แทนที่
 จะพิมพ์เป็นเล่มกลับออกวารสารชื่อ นิยายรายเดือน ลงเรื่องอ่านเล่นหลายเรื่องและใช้นาม
 ปากกาในการแต่งและแปลรวมกันว่า ศ. ร. และ ตะระ

นวนิยายอีกเรื่องหนึ่งของคอเรลลี ซึ่ง ม.จ. หลุยส์ศรีสมร ทรงแปล
 โดยใช้นามปากกา ศ. ร. เช่นเดิม คือเรื่อง แอบแซงซ์ จากเรื่อง Wormwood พิมพ์เมื่อ
 ราว พ.ศ. 2455-2456 นวนิยายเรื่องนี้ได้แปลและเรียบเรียงซ้ำอีกสองครั้ง ครั้งแรก
 เมื่อ พ.ศ. 2456-2458³⁹ โดยชวลิต เศรษฐบุตร ใช้นามปากกา กุมารใหม่ ต่อมา
 มาลัย ชูพินิจ แปลและเรียบเรียงอีกครั้งหนึ่งเมื่อ พ.ศ. 2471⁴⁰ ในชื่อเรื่อง เจ้าสาว
 ใช้นามปากกา แม่อนงค์

นวนิยายชีวิตซึ่งแปลโดยนักแปลอื่น ๆ ในสมัยต่อจากนั้นได้แก่เรื่อง
คอลลาปรีนเซส แปลโดยศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์) จากละครอังกฤษ เริ่มลงในอุทริ-
 วิทยา เมื่อ พ.ศ. 2454 แต่ไม่จบเพราะวารสารนี้เลิกออกเสียก่อน จึงแปลพิมพ์เป็นเล่ม

³⁸ "คำนำของผู้ประพันธ์," เรื่องเดียวกัน, หน้า ค-ง.

³⁹ แมรี คอเรลลี, แอบแซงซ์, แปลจาก Absinth, โดยกุมารใหม่ (ชวลิต
 เศรษฐบุตร), (กรุงเทพฯ: ศรีกรุง, 2456), (1).

⁴⁰ แมรี คอเรลลี, เจ้าสาว, แปลจาก Wormwood, โดยแม่อนงค์ (มาลัย
 ชูพินิจ), (พระนคร: แพร่พิทยา, 2510), (1).

เมื่อ พ.ศ. 2456⁴¹ และเรื่อง อำนาจแห่งความพยายาม พระยาอนุমানราชชน แปลจาก
 ทัศนัยภาษาอังกฤษ แต่ไม่บอกนามผู้แต่งและชื่อเรื่องเดิม พิมพ์ครั้งแรกที่โรงพิมพ์ไทยเมื่อ
 พ.ศ. 2458⁴² นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องกึ่งชีวิตรักและกึ่งนวนิยายลึกลับผจญภัย กล่าวคือ
 เป็นเรื่องของชายหนุ่มชาวอังกฤษซึ่งได้ไปเที่ยวทางภาคใต้ของประเทศฝรั่งเศส ได้รักและ
 แต่งงานกับสตรีชาวฝรั่งเศสคนหนึ่งซึ่งเขาพบที่นั่น แต่เธอได้สิ้นชีวิตลงอย่างประหลาดก่อนที่
 พืชแห่งงานจะสิ้นสุดลง เขาจึงสืบหาสาเหตุแห่งการตายของเธอ และทราบว่าผู้ที่เขาแต่ง
 งานควายนั้นไม่ใช่หญิงที่เขารัก เรื่องลึกลับเกี่ยวกับตัวเธอจึงถูกเปิดเผยขึ้น และในที่สุด
 ทั้งสองก็ได้แต่งงานกันด้วยผลของความพยายามในการสืบหาข้อเท็จจริงของพระเอก ต่อมา
 หลวงนิยวิจารณ์ได้แปลนวนิยายชีวิตรักอีกเรื่องหนึ่งของคอเรลลี คือเรื่อง สมบัติอมรินทร์
 จากเรื่อง Treasure of Heavens ใช้นามปากกา ศรีสุวรรณ ลงในศรีกรุงรายเดือน
 เมื่อ พ.ศ. 2459⁴³

นักประพันธ์นวนิยายชีวิตชาวอังกฤษอีกผู้หนึ่งซึ่งได้รับความนิยมนจากผู้อ่าน
 และมีผู้นำนวนิยายของเขามาแปลเป็นภาษาไทยในสมัยแรกคือ ชาร์ลส์ กาวิช เรื่องต่าง ๆ
 ของเขาที่มีการแปลเช่น แย็กกอร์คอน แปลโดย จามจุรี (สันทนา ทรพทรานนท์) จากเรื่อง
Love the Tyrant เมื่อ พ.ศ. 2459⁴⁴ เรื่อง ผลแห่งการรบ แปลโดย พ.ศ.ส. จาก
 เรื่อง Beauty of the Season เมื่อ พ.ศ. 2461⁴⁵ นวนิยายเรื่องนี้นอกจากจะมี

⁴¹ ศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารณ์) (ผู้แปล), คอลลาปรินเซส (ม.ป.ท., 2456).

⁴² พระยาอนุমানราชชน, อำนาจแห่งความพยายาม (พระนคร: โรงพิมพ์ไทย, 2458)

⁴³ แมรี คอเรลลี, "สมบัติอมรินทร์," แปลจาก Treasure of Heavens,
 โดย ศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารณ์), ศรีกรุง, 4 (กันยายน, 2459), 61-

⁴⁴ ชาร์ลส์ กาวิช, แย็กกอร์คอน, แปลจาก Love the Tyrant, โดย จามจุรี
 (สันทนา ทรพทรานนท์) (ม.ป.ท., 2459).

⁴⁵ ชาร์ลส์ กาวิช, ผลแห่งการรบ, แปลจาก Beauty of the Season,
 โดย พ.ศ.ส. (นามแฝง). (ม.ป.ท., 2461).

เมื่อเรื่องสนุกแล้วยังมีคิสอนใจ และเรื่อง ลีโออะเกิล แปลโดย มหุดี เมื่อราว พ.ศ. 2460-2462⁴⁶ เป็นนวนิยายชีวิตรักแสดงความซื่อสัตย์ของสตรี

นวนิยายเรื่องแย็กเกอร์คอนมิโครงเรื่องซึ่งเป็นแบบฉบับของชาร์ลส์ กาวิช จึงนำมาเป็นตัวอย่างดังนี้

ชายหนุ่มชาวอังกฤษตระกูลดีฐานะยากจนไปแสวงโชคในออสเตรเลีย กับเพื่อนสนิทคนหนึ่ง ต่อมาได้รับบรรดาศักดิ์เป็นเซอร์สืบตระกูลและได้รับมรดกโดยไม่คาดหวัง แต่บังเอิญมีเหตุการณ์ทำให้คนทั่วไปเข้าใจว่าเขาเสียชีวิตแล้ว จึงมีการตั้งผู้สืบตระกูลต่อไป ซึ่งปรากฏว่าคือนางเอก พระเอกเดินทางกลับประเทศอังกฤษเพื่อแสดงตนและรับมรดกแก่เมื่อพบว่าผู้รับมรดกแทนเขานั้นเป็นสตรีสาวงามที่มีคุณความดีพร้อม และเป็นน้องสาวของเพื่อนรักของเขาที่สิ้นชีวิตเพราะป้องกันเขาจากอันตราย จึงเปลี่ยนความคิดและปลอมตัวเข้าทำงานในบ้านของตนเอง นางเอกสงสัยในบุคลิกลักษณะอันเป็นสุภาพบุรุษของเขาจึงเกิดความสนใจและกลายเป็นความรัก แม้ว่าจะมีอุปสรรคเรื่องฐานะและถูกกีดกันจากชายอื่น ในที่สุดนางเอกก็สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระเอกคือเซอร์ที่ทุกคนเข้าใจว่าสิ้นชีวิต เรื่องจึงจบอย่างมีความสุขด้วยการแต่งงานของพระเอกและนางเอก ส่วนผู้ที่คิดร้ายก็ได้รับผลจากกรรมชั่วของตน

ในระหว่าง พ.ศ. 2458-2460 มีการแปลนวนิยายชีวิตรักเป็นจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่ไม่ออกต้นฉบับและชื่อผู้แต่งเดิม นวนิยายรักสุขมีจำนวนแปลมากกว่าเรื่องรักโศก ตัวอย่างเช่นเรื่อง แยงคูรัก⁴⁷ แปลโดย พ.ศ.ม. เมื่อ พ.ศ. 2458 ใน พ.ศ. 2460 มีผู้แปลนวนิยายในแนวนี้พิมพ์จำหน่ายเป็นจำนวนมาก เช่นเรื่อง วงชีวิตแห่งอันตราย⁴⁸

⁴⁶ชาร์ลส์ กาวิช, ลีโออะเกิล, แปลโดย มหุดี (นามแฝง) (ม.ป.ท., ม.ป.ป.).

⁴⁷พ.ศ.ม. (นามแฝง), แยงคูรัก (กรุงเทพฯ โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย, 2458).

⁴⁸สนิทน้อย (นามแฝง), วงชีวิตแห่งอันตราย (ม.ป.ท., 2460).

แปลโดย สนิทน้อย ความลับของเคาน์เตส แปลโดย รัชนีสวัสดิ์ วาสนาของข้าท้าว⁵⁰
แปลโดย ปฐมวัย และ โลนิกแห่งความแค้น⁵¹ แปลโดย บลูน เรื่องรักสุขซึ่งแปลในสมัย
ต่อมาเช่นเรื่อง สิมสกุล⁵² แปลโดย ส.น. เมื่อ พ.ศ. 2461 และเรื่อง ความผิดของ
บิคา⁵³ แปลโดย ส.ส. เมื่อ พ.ศ. 2463 เป็นต้น

เนื่องจากผู้อ่านเรื่องจากตะวันตกในยุคแรกนิยมเรื่องลึกลับ โลกโนน
มัจจุภัย ดังนั้นนวนิยายชีวิตรักสุขที่แปลในสมัยแรกจึงต้องมีเหตุการณ์โลกโนนและการมัจจุภัย
แทรกอยู่ด้วยเสมอ ผู้อ่านจะคุ้นเคยกับการต่อสู้เวทมนตร์หรือเคราะห์กรรมของตัวละครเอก
และจะเป็นสุขใจกับความสมหวังของตัวละครนั้นในตอนจบ แต่ในเรื่องรักโลกซึ่งมีจำนวน
น้อยกว่านั้นจะจบลงอย่างเศร้าด้วยการตาย เช่นเรื่อง บ่วงแห่งความรัก แปลโดยไม่บอก
นามผู้แปล และเรื่อง หงษาพยายาม แปลโดย ร.ฉ.ศ. เมื่อ พ.ศ. 2464 เป็นต้น

ในตอนปลายรัชกาลที่ 6 มีการแปลนวนิยายชีวิตรักลงในวารสารหลาย
เรื่อง แต่ไม่บอกนามผู้แต่งและชื่อเรื่องเดิม เช่นเรื่อง ศักรุกู้รัก⁵⁴ แปลโดย เพ็ญศรี

⁵⁰ปฐมวัย (นามแฝง), วาสนาของข้าท้าว (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2460).

⁵¹บลูน (นามแฝง), โลนิกแห่งความแค้น (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เกล็ดเมด, 2460).

⁵²ส.น. (นามแฝง), สิมสกุล (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2461).

⁵³ส.ส. (นามแฝง), ความผิดของบิคา (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เกล็ดเมด, 2463).

⁵⁴เพ็ญศรี (นามแฝง), "ศักรุกู้รัก," ศัพทไทย, 3 (กุมภาพันธ์, 2466).

และเรื่อง สมณาคณความรัก⁵⁵ แพลโคย สาย ไชยสุท เมื่อ พ.ศ. 2467 เรื่องที่แปลใน
 รัชกาลที่ 7 ได้แก่เรื่อง บเซตญักย์ในรัสเซีย⁵⁶ แพลโคย ทองแท้ สกศรีทอง เมื่อ พ.ศ.

2471

ข. นวนิยายผจญภัย ได้แก่นวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการ
 ผจญภัยของตัวเอกไปในสถานที่ต่าง ๆ และมีเหตุการณ์ที่น่าตื่นเต้นเกิดขึ้นเสมอ ๆ เหตุการณ์
 เหล่านี้ในบางครั้งก็เป็นความลึกลับที่พิสูจน์ไม่ได้

นักประพันธ์นวนิยายประเภทนี้มีผู้แปลผลงานเป็นภาษาไทยได้แก่ เซอร์
 เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด วิลเลียม เลอเคอ กาย (ไก) บับบี หลุยส์ เทรซี โรล์ฟ
 เบ็นเน็คต์ ลอเรนซ์ คอวาร์ค และ โอลเวส โฮมัส เป็นต้น ผู้ที่มีอิทธิพลต่อการประพันธ์
 นวนิยายผจญภัยของไทยในสมัยแรกมากที่สุดคือ เซอร์ เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด

เซอร์ เฮนรี ไรเดอร์ แฮกการ์ด (Sir Henry Rider Haggard)
 เกิดที่เมืองนอร์ฟอล์ก ประเทศอังกฤษ เมื่อ ค.ศ. 1856 ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1925
 ในวัยเด็กได้รับการศึกษาจาก Ibswich Grammar School และมีโอกาสเดินทาง
 ท่องเที่ยวในทวีปยุโรปหลายครั้ง ต่อมาได้ไปทำงานในทวีปแอฟริกา ระหว่างอายุ 19 ถึง
 25 ปี ประสบการณ์จากการท่องเที่ยวในที่ต่าง ๆ โดยเฉพาะในแอฟริกาเป็นแรงบันดาลใจ
 และเป็นปัจจัยสำคัญในการประพันธ์

นวนิยายของแฮกการ์ดมีลักษณะเฉพาะคือ ในค่านตัวละคร นางเอกต้อง
 เป็นสตรีสาวสวยงาม พระเอกต้องเป็นผู้ที่มีความกล้าหาญและแข็งแรง วิธีดำเนินเรื่อง
 ชวนให้ติดตามตั้งแต่ต้นจนจบ ด้วยการสอดแทรกเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่น่าตื่นเต้นและก่อให้เกิด
 ความเคลื่อนไหวตลอดเวลา รายละเอียดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับทวีปแอฟริกาและชาวแอฟริกันนั้น

⁵⁵สาย ไชยสุท, "สมณาคณความรัก," เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์,
 8 (ธันวาคม 2467), 1529-

⁵⁶ทองแท้ สกศรีทอง, "บเซตญักย์ในรัสเซีย," เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์,
 12 (เมษายน, 2471), 563-

แอกการ์ตได้บรรยายจากความรู้สึกและสิ่งที่เขาพบเห็นมาด้วยตนเอง จึงให้รายละเอียดที่ถูกต้องและชัดเจนจนทำให้ผู้อ่านสามารถสร้างภาพพจน์ขึ้นได้

เมื่อแอกการ์ตถึงแก่กรรมปรากฏว่ามีผลงานที่พิมพ์เป็นเล่มแล้วกว่า 40 เรื่อง และยังมีการ์พิมพ์เพิ่มเติมอีกเป็นจำนวนมาก นวนิยายเรื่องสำคัญของเขาได้แก่ *Cetewayo and His White Neighbors* (1882) *Dawn* (1884) *The Witch's Head* (1885) *King Solomon's Mines* (1885) *She* (1887) *Allan Quartermain* (1887) *Allan's Wife* (1889) *Montezuma's Daughter* (1894) *Queen Sheba's Ring* (1910) *Allan and the Holy Flower* (1915) *The Ancient Allan* (1920) และ *She and Allan* (1921)⁵⁷ เป็นต้น เรื่องที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดสามเรื่องตามลำดับคือ *She* (*She Who Must be Obeyed*) (1887) *King Solomon's Mines* (1885) และ *Montezuma's Daughter* (1894)

นวนิยายของแอกการ์ตที่แปลรุ่นแรกมีอิทธิพลต่อนวนิยายผจญภัยของไทย คำนโคตรเรื่อง เรื่องที่สำคัญที่สุดและเป็นเรื่องแรกคือ สาวสองพันปี ซึ่งหลวงวิลาศปริวัตร แปลจากเรื่อง *She* โดยใช้นามปากกา นกไนวี ลงในสยามมวระหว่าง พ.ศ. 2444 ถึง พ.ศ. 2448⁵⁸ เรื่องที่สองซึ่งแปลโดยผู้แปลคนเดียวกันคือ ขุมทรัพย์พระเจ้าโซโลมอน แปลจากเรื่อง *King Solomon's Mines* ในสมัยเดียวกัน นวนิยายของแอกการ์ตซึ่งแปลโดยผู้อื่นในระยะต่อมาที่สำคัญคือเรื่อง โซโรกา⁵⁹ พระยาอนุমানราชชนนแปลจากเรื่อง *The Vergin of the Sun* เมื่อ พ.ศ. 2458 ใช้นามปากกา เสฐียรโกเศศ

⁵⁷ Kunitz, "Twentieth Century Authors, . . .," pp. 595-6.

⁵⁸ เนื่องจากไม่อาจหาต้นฉบับได้ จึงประมาณจากช่วงเวลาที่ว่ารสารสยามมวออกจำหน่าย

⁵⁹ เซอร์ เฮนรี โรเจอร์ แอกการ์ต, โซโรกา, แปลจาก *The Vergin of the Sun* โดย เสฐียรโกเศศ (พระยาอนุমানราชชนน) (พระนคร: โรงพิมพ์ไทย, 2458).

ในปี พ.ศ. 2469 มีนุ้แปลงานของแอกการ์ทลงในวารสารหลายเรื่อง เช่น อัสตาเทวี⁶⁰ โกลโรทิก แปลจากเรื่อง Allan Quartermain ลงในไทยเซชม สาวสองพันปีคืนชีพ⁶¹ ทวีจิตต์ และ อม ไชวสุ แปลจากเรื่อง Ayesha; The Return of She ลงในสมานมิตรบรรเทอง และ บุษบาเทวี⁶² สมจินตนา แปลจากเรื่อง Allan and the Holy Flower ลงในสวนอักษร เป็นคน

นวนิยายของแอกการ์ทมีเนื้อเรื่องซึ่งอ่านได้ทุกยุคทุกสมัยจึงเป็นที่นิยมของผู้อ่านและนักแปลตลอดมาจนถึงปัจจุบัน จนกล่าวได้ว่านวนิยายเด่น ๆ ของเขาทุกเรื่องได้มีการแปลเป็นภาษาไทยแล้ว และบางเรื่องได้รับการแปลหลายครั้งโดยนักแปลหลายท่าน นวนิยายที่แปลซ้ำกันนี้ผู้แปลใหม่อาจใช้ชื่อเรื่องเดิม หรือตั้งชื่อใหม่ตามความเหมาะสม

การแปลนวนิยายผจญภัย ในระยะตั้งแต่ พ.ศ. 2458 เป็นต้นมาจนถึง พ.ศ. 2462 มีการแปลนวนิยายลึกลับผจญภัยเป็นจำนวนมาก นักประพันธ์ที่มีชื่อเสียง นอกจากเซอร์ เฮนรี ไรเตอร์ แอกการ์ท คือ วิลเลียม เดอเคอ ซึ่งได้รับการยกย่องจากผู้อ่านและนักแปลในประเทศไทยในยุคแรกกว่าเป็น จ้าวแห่งความลึกลับ นวนิยายของเขามีผู้แปลลงในวารสารและพิมพ์เป็นเล่มเป็นจำนวนมาก เช่นเรื่อง สละปายของพระเจ้าซาร์⁶³

⁶⁰เซอร์ เฮนรี ไรเตอร์ แอกการ์ท, "อัสตาเทวี," แปลจาก Allan Quarterman, โดย โกลโรทิก (นามแฝง), ไทยเซชม, 2 (มิถุนายน, 2469), 270-

⁶¹เซอร์ เฮนรี ไรเตอร์ แอกการ์ท, "สาวสองพันปีคืนชีพ," แปลจาก Ayesha; The Return of She, โดย ทวีจิตต์ (นามแฝง) และ อม ไชวสุ, สมานมิตรบรรเทอง, 1 (กันยายน, 2469), 146-

⁶²เซอร์ เฮนรี ไรเตอร์ แอกการ์ท, "บุษบาเทวี," แปลจาก Allan and the Holy Flower, โดย สมจินตนา (นามแฝง), สวนอักษร, 1 (ธันวาคม, 2469), 395-

⁶³วิลเลียม เดอเคอ, สละปายของพระเจ้าซาร์, แปลจาก The Czar' Spy โดย หลวงซี (นามแฝง), (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จีนในสยามการพิมพ์, 2459).

แปลจากเรื่อง The Czar' Spy โดยหลวงซี ใครเป็นผู้ให้หญิงนี้⁶⁴ แปลโดย นวล ปาจิณพยัคฆ์ ภัยคือสตรี⁶⁵ แปลโดย ขจร สตรีประหลาด⁶⁶ แปลโดย ซอนเงื่อน

นวนิยายที่แปลลงในวารสารส่วนใหญ่ลงในเสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์ ระหว่าง พ.ศ. 2460 ถึง พ.ศ. 2465 มีเรื่องสำคัญ ๆ ได้แก่เรื่อง สมบัติไอยคุปต์⁶⁷ แปลจากเรื่อง The Lost Million โดยนักเรียนนายร้อยมีเดช ราสปูตินทูตแห่งกาลิ⁶⁸ แปลจากเรื่อง Rasputin the Minister of Evil โดย ร้อยเอก นวล ปาจิณพยัคฆ์ นวนิยายแปลอีกสามเรื่องไม่บอกชื่อเรื่องต้นฉบับได้แก่ ความลับแห่งปอกตตาม⁶⁹ แปลโดย รองอำมาตย์ตรี พลอย พรปรีชา กรมล้อมราชการลับ⁷⁰ แปลโดย ร้อยโท สุทธิ จุลทุกณะ

⁶⁴วิลเลียม เลอเคอ, ใครเป็นผู้ให้หญิงนี้, แปลโดย นวล ปาจิณพยัคฆ์, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทย, 2460)

⁶⁵วิลเลียม เลอเคอ, ภัยคือสตรี, แปลจาก Idol of the Town, โดย ขจร (นามแฝง), (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2460).

⁶⁶วิลเลียม เลอเคอ, สตรีประหลาด, แปลโดย ซอนเงื่อน (นามแฝง), (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เคลิเมนต์, 2460).

⁶⁷วิลเลียม เลอเคอ, "สมบัติไอยคุปต์," แปลจาก The Lost Million, โดยนักเรียนนายร้อยมีเดช (นามแฝง), เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์, 2 (กันยายน, 2460), 647-

⁶⁸วิลเลียม เลอเคอ, "ราสปูตินทูตแห่งกาลิ," แปลจาก Rasputin The Minister of Evil, โดย นวล ปาจิณพยัคฆ์, เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์, 5 (มกราคม, 2463), 52-

⁶⁹วิลเลียม เลอเคอ, "ความลับแห่งปอกตตาม," แปลโดย พลอย พรปรีชา, เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์, 5 (เมษายน, 2464), 387-

⁷⁰วิลเลียม เลอเคอ, "กรมล้อมราชการลับ," แปลโดย สุทธิ จุลทุกณะ, เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์, 5 (ธันวาคม, 2464), 1267-

และ หัตถ์พระอะหล่า⁷¹ แปลโดย รองอำมาตย์ตรี พล้อย พรปรีชา นวนิยายแปลจากผลงานของนักประพันธ์อื่น ๆ ตามลำดับได้แก่เรื่อง สหายพระราช⁷² บุญิเตอร์ (ละม่อม สีนุญเรื่อง) แปลจากต้นฉบับของ ไท บูซบี เมื่อ พ.ศ. 2458 อำนาจแห่งความกล้าหาญ⁷³ แปลโดย บ. กากะมาก (บัว บุษย์รักพันธ์) เมื่อ พ.ศ. 2459 เป็นเรื่องการต่อสู้ของชายคนหนึ่งแสดงความสามารถและอุบายต่าง ๆ อิงเกร็ดพงศาวดารอังกฤษ สมบัติโบราณ⁷⁴ แปลโดย แสงทอง (หลวงบุญมานพพานิชย์) เมื่อ พ.ศ. 2460 เจ้าแห่งลครสัตว์⁷⁵ แปลจากนวนิยายของ วิลเลียม ริงก์ โคยศรีกาญจนา เมื่อ พ.ศ. 2462 เป็นต้น

นวนิยายผจญภัยอีกประเภทหนึ่งที่นิยมแปลคือเรื่องเกี่ยวกับทะเล เช่น ความลับในมหาสมุทร⁷⁶ แปลโดย คนคง (หลวงอรardtเกษมภาษา) เมื่อ พ.ศ. 2456 พิมพ์เมื่อ พ.ศ. 2459 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลเรื่อง -

⁷¹วิลเลียม เดอเคอ, "หัตถ์พระอะหล่า," แปลโดย พล้อย พรปรีชา, เสนาศึกษาและแคว้นวิทยาศาสตร์, 6 (มกราคม, 2464), 18-

⁷²ไท บูซบี, สหายพระราช, แปลโดย บุญิเตอร์ (ละม่อม สีนุญเรื่อง), (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จีนโนสยจวาร์ศัพท์, 2458).

⁷³บ. กากะมาก (บัว บุษย์รักพันธ์), ผู้แปล อำนาจแห่งความกล้าหาญ, (ม.ป.ท., 2459).

⁷⁴แสงทอง (หลวงบุญมานพพานิชย์), ผู้แปล สมบัติโบราณ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2460).

⁷⁵วิลเลียม ริงก์, เจ้าแห่งลครสัตว์, แปลโดย ศรีกาญจนา (นามแฝง), (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2462).

⁷⁶คนคง (หลวงอรardtเกษมภาษา), ผู้แปล ความลับในมหาสมุทร (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2459).

ประพตติการณแห่งนายเรือเอกลอสเลส⁷⁷ จากนวนิยายของ โรล์ฟ เบ็นเน็คต์ เมื่อ พ.ศ. 2459 และเรื่อง แสงสัญญาณ⁷⁸ แปลจากนวนิยายของ ลอเรนซ์ คลาร์ก เมื่อ พ.ศ. 2461 ทรงใช้นามปากกาพื้นแหลมในการแปลทั้งสองเรื่องนี้

ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวมีนวนิยายแปลเกี่ยวกับท้องทะเลที่น่าสนใจคือเรื่อง พรายทะเล⁷⁹ แปลโดยชนเหนือจากนวนิยายเรื่อง The Sea Devil ของ โลเวล โชมลด์ นักประพันธ์ชาวอเมริกัน เมื่อ พ.ศ. 2471 เป็นเรื่อง การผจญภัยสมัยใหม่เกี่ยวกับนักรบเยอรมันผู้สามารถในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง

ค. อาชญากรรม คือนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนคดีต่าง ๆ ที่คงมีการหาหลักฐานและพิสูจน์ประกอบกับการใช้ความสังเกตและไหวพริบ นวนิยายประเภทนี้ก่อให้เกิดความตื่นเตนแก่ผู้อ่านด้วยเหตุการณ์ต่อสู้ การเสี่ยงชีวิตและความลึกลับต่าง ๆ เป็นต้น นักประพันธ์เจ้าของผลงานที่มีผู้แปลเป็นภาษาไทยในสมัยแรกได้แก่ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ มอริส เลอบลองค์ แฮกซ์ โรนเมอ์ และ โรเบอ์ท เมอ์เรย์ เป็นต้น ผู้ที่มีอิทธิพลก่อนนวนิยายไทยประเภทนี้มากที่สุดคือ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ รองลงมาคือ มอริส เลอบลองค์

เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ (Sir Arthur Conan Doyle) นักประพันธ์และกวีชาวอังกฤษเกิดที่เมืองเอดิบะระ (Edinburgh) ประเทศอังกฤษเมื่อ ค.ศ. 1859 ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1930 เป็นบุตรของนายชาร์ลส์ ดอยล์ ช่างเขียน

⁷⁷โรล์ฟ เบ็นเน็คต์, ประพตติการณแห่งนายเรือเอกลอสเลส, แปลโดยพื้นแหลม (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว) (ม.ป.ท., 2459).

⁷⁸ลอเรนซ์ คลาร์ก, แสงสัญญาณ, แปลโดยพื้นแหลม (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว) (ม.ป.ท., 2459).

⁷⁹โลเวล โชมลด์, "พรายทะเล," แปลจาก The Sea Devil โดยชนเหนือ (นามแฝง), เริงรมย์, 2 (มีนาคม, 2471), 23-

เมื่อยังเยาว์บิดามารดาส่งเข้าเรียนในโรงเรียนสโคตส์เฮิร์สต์ และไปเรียนเพิ่มเติมในเยอรมัน ต่อจากนั้นได้เข้าเรียนวิชาแพทย์ในมหาวิทยาลัยเอคิงมระ ได้รับความปริญญาตรีสาขาแพทยศาสตร์ เมื่อ ค.ศ. 1881 และปริญญาเอก เมื่อ ค.ศ. 1885 เมื่อออกจากมหาวิทยาลัยได้เข้าทำงานเป็นนายแพทย์ฝึกหัด ณ โรงเรียนพยาบาล Edinburgh Infirmary ในระยะนี้เองเขาได้เริ่มแต่งเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์ขึ้น⁸⁰ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนนอร์ คอยล์ มีนิสัยช่างสังเกตและมีไหวพริบ ในระหว่างที่ออกไปเป็นนายแพทย์ฝึกหัดที่โรงพยาบาลเอคิงมระอยู่ได้มักค้นบัญชีรายชื่อของสลับแพทย์ชื่อ โจเซฟ เบลด นายแพทย์ผู้นี้เป็นผู้มีไหวพริบ ประกอบด้วยเข่าปฏิภาณเฉียบแหลมมาก มีรูปร่างสูงขอมผิวคล้ำ มีความสามารถวินิจฉัยโรคต่าง ๆ ได้ด้วยการพิจารณาในเวลาเพียงเล็กน้อย วิธีสังเกตของนายแพทย์ผู้นี้เป็นลักษณะโดยตรงของนักสืบซึ่งคอยล์ประทับใจมาก

เมื่อเขาย้ายมาเป็นนายแพทย์ประจำภาคทะเลใต้จึงเริ่มแต่งเรื่องนักสืบขึ้นเป็นเรื่องแรกและนำลักษณะอาการตลอดจนรูปร่างลักษณะของนายแพทย์โจเซฟ เบลดมาเป็นตัวเอกในเรื่องนักสืบของเขาให้ชื่อว่า เซอร์ล็อกโฮลมส์ นวนิยายเรื่องแรกนี้คือ A Study in Scarlet เมื่อ ค.ศ. 1887⁸¹ เมื่อผลงานเรื่องแรกออกจำหน่ายแล้วปรากฏว่าได้รับความนิยมสูงจึงแต่งเรื่องอื่นในปีต่อมาคือเรื่อง Micar Clark เมื่อ ค.ศ. 1888 เป็นเรื่องเริงรมย์แบบพงศาวดารแต่ปรากฏว่าไม่ได้รับความนิยมเท่าเรื่องแรก จึงกลับมาแต่งเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์อีกคือเรื่อง The Sign of Four เมื่อ ค.ศ. 1889 เมื่อเขามีชื่อเสียงเด่นในวงการประพันธ์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์สตรีทส์แมนกาซิ่น อันมีชื่อเสียงแห่งลอนดอนจึงเชิญเขาเป็นนักประพันธ์ประจำคณะเมื่อ ค.ศ. 1891 ในเดือนกรกฎาคมปีเดียวกันนั้นเองเขาได้ประพันธ์เรื่องสั้น ๆ เกี่ยวกับเชอร์ล็อกโฮลมส์ขึ้นจนในที่สุดขึ้นเรื่องแรกที่ลงคือ The Adventures of Sherlock Holmes (พฤติกรรมของ

⁸⁰ หลวงสารานุกรมประพันธ์, กำเนิดเชอร์ล็อกโฮลมส์ (พระนคร: โรงพิมพ์หนังสือพิมพ์ไทย, 2473), หน้า 5.

⁸¹ เรื่องเดียวกัน, หน้า 12-3.

เชอร์ล็อกโฮลมส์) มีเรื่องราวต่าง ๆ รวม 12 เรื่อง ชุดต่อมาคือ The Memoirs of Sherlock Holmes (ประวัติการของเชอร์ล็อกโฮลมส์) ชุดนี้มี 14 เรื่อง แต่ละเรื่องมีโครงเรื่องแปลกต่าง ๆ กัน ต่อมาเมื่อ ค.ศ. 1902 ได้แต่งเรื่องยาวอีกเรื่องหนึ่งคือ The Hound of Baskervilles⁸² เมื่อประสบความสำเร็จจากนวนิยายชุดนี้สืบเชอร์ล็อกโฮลมส์แล้ว คอยล์จึงคิดจะจบเรื่องหนึ่ง จึงแต่งพฤติกรรมสั้น ๆ ตอนหนึ่งเป็นตอนสุดท้ายชื่อ The Final Problem จบลงด้วยการตายของเชอร์ล็อกโฮลมส์ แต่เมื่อเรื่องนี้ออกจำหน่ายกลับถูกโจมตีจากผู้อ่านอย่างรุนแรง เขาจึงจำเป็นต้องแต่งพฤติกรรมตอนใหม่ของเชอร์ล็อกโฮลมส์ขึ้นชื่อ The Return of Sherlock Holmes เมื่อ ค.ศ. 1905 มีเรื่องย่อย 13 เรื่อง ต่อจากนั้นเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์ปรากฏในสแตมป์แมกกาซีนอีกเรื่องยาวเรื่องสุดท้ายคือ The Valley of Fear แต่งเมื่อ ค.ศ. 1915 งานอื่น ๆ ในระยะหลังเป็นเรื่องสั้น ๆ ซึ่งรวมพิมพ์แปลเรื่องในเล่มเดียวในชื่อ The Reminiscences of Sherlock Holmes หรือ His Last Bow⁸³

ในสมัยที่แต่งเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์นี้ คอยล์ได้แต่งนวนิยายประเภทผจญภัยหรืออีกหลายเรื่อง ซึ่งจะกล่าวในตอนต่อไป

มอริส เลอบลองค์ (Maurice LeBlanc) นักประพันธ์นวนิยายและบทละครชาวฝรั่งเศส เกิดที่เมืองรูองประเทศฝรั่งเศสเมื่อ ค.ศ. 1864 ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1941 เขาเคยเป็นนักหนังสือพิมพ์ก่อนที่จะเป็นนักประพันธ์ เลอบลองค์เริ่มมีชื่อเสียงในการประพันธ์จากการแต่งอาชญากรรมเรื่อง Arsene Lupin (Gentleman Cambrioleur) ลงในหนังสือพิมพ์แทนคอลัมน์ที่ขาดไปโดยไม่มีประสบการณ์มาก่อนเลย แต่เมื่อเรื่องนี้ได้ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์กลับได้รับคำชมเชยจากผู้อ่านอย่างมากและได้รับการขอร้องให้แต่งตอนต่อไปอีก ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มแต่งอาชญากรรมอย่างจริงจังโดยรวบรวมหลักฐานคดีต่าง ๆ จากตำรวจ

⁸² เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

⁸³ เรื่องเดียวกัน, หน้า 15-20.

และศึกษากฎหมายเพื่อใช้ประกอบในการประพันธ์ อาชญากรรมชุดอาร์แซนลูแปงนี้มีลักษณะเฉพาะคือ ตัวเอกเป็นบุรุษผู้ทันสมัยใหม่ท่านองเกี่ยวกับ Picaresque hero ในนวนิยายรุ่นแรก ๆ ของตะวันตกคือ แมวว่าจะได้ชื่อว่าเป็นบุรุษแต่ก็ยังมีลักษณะที่น่านิยมซึ่งทำให้ผู้อ่านรักใคร่

นวนิยายเรื่องสำคัญ ๆ ในชุดอาร์แซนลูแปง ได้แก่ The Exploits of Arsène Lupin (1907) Arsène Lupin Versus Holmlock Shere (1909) The Hollow Needle (1910) "813" (1910) The Crystal Stopper Return of Arsène Lupin (1917) The Eight Strokes of Clock (1922) Memoirs of Arsène Lupin (1925) Arsène Lupin Super Sleuth (1927) และ Arsène Lupin Intervenes (1929) เป็นต้น⁸⁴

การแปลอาชญากรรม อาชญากรรมเป็นนวนิยายประเภทที่ได้รับความนิยมจากนักแปลในสมัยแรกมากที่สุดและได้รับความนิยมจากผู้อ่านสูงตลอดมาจนกระทั่งสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว

นักแปลอาชญากรรมคนแรกคือหลวงบุญยฆานพพานิชย์ ผู้ใช้นามปากกาแสงทอง แปลเรื่องนักสืบสตรี ลงในสยามมวยเมื่อ พ.ศ. 2455 แต่ไม่ปรากฏว่าแปลจากนวนิยายของใครเรื่องเดิมว่าอะไร ท่านผู้แปลได้เล่าถึงการแปลเรื่องนี้ไว้ว่า

... สมัยนั้นหนังสือพิมพ์สยามมวยได้ออกเป็นรายเดือน ภายหลังจากที่หนังสือพิมพ์รายคาบ เช่น ลักวิทยาโคตบุคไปนานกำลังเป็นที่นิยม และทางโรงพิมพ์เคลิเมนต์ผู้เป็นเจ้าของประกาศให้ค่าเขียนหน้าละ 1 บาท ข้าพเจ้าได้แปลเรื่องนักสืบสตรีเป็น

⁸⁴Kunitz, op. cit., pp. 803-4.

เรื่องแรกในชีวิตของการเขียนร้อยแก้วส่งไปให้ ไม้ข้าทาง
โรงพิมพ์ก็น่าลง และข้าพเจ้าได้รับเงิน 20 บาท...⁸⁵

ในปีเดียวกันนั่นเอง หลวงนิยวิจารณ์เจ้าของนามปากกาศรีสุวรรณก็ได้
แปลเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์ของ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ ขึ้นเป็นครั้งแรก เรื่องแรก
ที่นำมาแปลชื่อ นักสืบรอยที่สอง⁸⁶ จากเรื่อง The Adventure of the Second
Stain อันเป็นพฤติกรรมตอนหนึ่งในชุด Adventure of Sherlock Holmes ลงใน
ดวงวิทยา เมื่อ ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455)⁸⁷ ต่อจากนั้นจึงมีการแปลตอนอื่น ๆ ในชุด
เดียวกันนี้อย่างแพร่หลายในหน้าหนังสือพิมพ์และวารสารต่าง ๆ ที่ออกในสมัยนั้น นักแปล
อาชญาวิทยายุคเชอร์ล็อกโฮลมส์คนสำคัญซึ่งมีส่วนแปลก็คือ หลวงสารานุประพันธ์ นาม
ปากกาแมสอาด ท่านผู้นี้ได้แปลเรื่องเชอร์ล็อกโฮลมส์สืบต่อจากหลวงนิยวิจารณ์ คนแรก
ที่แปลชื่อ ความลึกลับในทุ่งร้าง⁸⁸ แปลจากเรื่อง The Hound of Baskervilles
ลงในไทยเอื้อเมื่อ พ.ศ. 2458 และพิมพ์เป็นเล่มในเดือนกรกฎาคมปีเดียวกัน และได้แปล
เรื่องสั้น ๆ ในชุด The Adventure of Sherlock Holmes ลงในวารสาร เช่น

⁸⁵หลวงบุญमानพหาวชิชัย, "ประวัติหลวงบุญमानพหาวชิชัย (อรุณ บุญमानพ),"
ก้าวแรกของหนังสือพิมพ์ในประเทศไทย, โดย ชจร สุขพานิช (พระนคร: ไทยพหาวชิชัย-
การ, 2508), หน้า ง.

⁸⁶นามปากกาที่ปรากฏในดวงวิทยาคือ "แสงทองใหม่"

⁸⁷เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์, "นักสืบรอยที่สอง," แปลจาก The
Adventure of the Second Stain, โดยศรีสุวรรณ (หลวงนิยวิจารณ์), ดวงวิทยา,
1 (มีนาคม, 2455), 40-

⁸⁸ในหนังสือกำเนิดเชอร์ล็อกโฮลมส์กล่าวถึงเรื่องนี้ในชื่อ "ความลึกลับของ
ทุ่งร้าง แมสแกอิวิลส์"

เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์ ศรีกรุง และอื่น ๆ แต่ละตอนมีชื่อเรื่องสั้น เช่น แวนคาของ
จารบุรุษเยอรมัน ปัจฉิมกิจแห่งเซอร์ลอคโฮลมส์ บ้านร้าง บริษัทผมแดง และวางแดง
เป็นต้น ต่อจากนั้นได้แปลเรื่องยาวชื่อ หุบผาแห่งภัย จากเรื่อง The Valley of Fear
โดยหลวงนิยวิจารณ์เป็นผู้ตรวจสำนวน พิมพ์จำหน่ายโดยโรงพิมพ์ศรีกรุง เรื่องนี้เป็นเรื่อง
ยาวเรื่องสุดท้ายของคอบด์

นวนิยายชุดนักสืบเซอร์ลอคโฮลมส์นี้มีผู้แปลอีกหลายท่าน เช่น เรื่อง
นักสืบสำคัญ แปลจากเรื่อง A Study in Scarlet และเรื่อง จัตวาลักษณะ แปลจากเรื่อง
The Sign of Four โดยไม่ทราบนามผู้แปล และ ส. อันตะริกานนท์ แปลเรื่อง เคื่อน
ประหลาด⁸⁹ อันเป็นตอนหนึ่งจากเรื่อง Memoirs of Sherlock Holmes สำนับเรื่อง
สั้นชุดเซอร์ลอคโฮลมส์ชุดสุดท้ายคือ The Reminiscences of Sherlock Holmes หรือ
His Last Bow ซึ่งรวมแปลเรื่องนั้นได้แปลลงในศรีกรุงและสมุทรวรรณชุดเกร็ดประวัติ
เซอร์ลอคโฮลมส์

เรื่องนักสืบเซอร์ลอคโฮลมส์นี้เป็นแบบแผนของอาชุนิยายไทยรุ่นแรก
ตัวอย่างเรื่องที่ได้แสดงอิทธิพลเด่นชัดคือเรื่อง นิทานทองอิน พระราชนิพนธ์ในพระบาท
สมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวซึ่งมีเหตุการณ์คล้ายคลึงกับเหตุการณ์ในอาชุนิยายชุด
เซอร์ลอคโฮลมส์หลายตอน เช่น เรื่องการที่นักสืบหายตัวไปโดยที่คนทั่วไปเข้าใจว่าเสียชีวิต
แต่กลับเป็นว่าหายไปเพราะมีเหตุอื่น

นวนิยายนักสืบอีกชุดหนึ่งซึ่งได้รับความนิยมจากผู้แปลในประเทศไทยสูงคือ
ชุดอาร์แซนลูแปง เป็นมพประพันธ์ของ มอริส เลอบลองค์ นักประพันธ์ชาวฝรั่งเศส ผู้แปล
เป็นภาษาไทยคนแรกคือ หลวงรัชฎการโกศล นามปากกาบางขุนพรหม แปลจากเรื่องในชื่อ

---

⁸⁹ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน คอบด์, "เคื่อนประหลาด," แปลจาก Memoirs of
Sherlock Holmes, โดย ส. อันตะริกานนท์. (ขุนสอนสุกิจ), เสนาศึกษาและแพ
ทยศาสตร์, 7 (กรกฎาคม, 2466), 838-64.

ภาษาฝรั่งเศส Arsène Lupin ลงในศรีกรุงเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2458⁹⁰ นวนิยายชุดนี้มีเนื้อเรื่องที่น่าสนใจเกี่ยวกับซุกเซอร์สอคโฮลมส์ กล่าวคือ เป็นเรื่องการสืบสวนคดีต่าง ๆ และทั้งชื่อซุกคามชื่อตัวเอก อีกเรื่องหนึ่งซึ่งแต่งโดยนักประพันธ์คนเดียวกัน และแปลโดยบางขุนพรหมในสมัยเดียวกันคือเรื่อง ข้าหลวงต่างประเทศ⁹¹ แปลจาก King's Manager ลงในศรีกรุงเช่นเดียวกัน

ระหว่าง พ.ศ. 2458 ถึง พ.ศ. 2460 มีการแปลนวนิยายประเภทนักสืบเป็นจำนวนมากกว่านวนิยายประเภทอื่น ลงพิมพ์ทั้งในวารสารและหนังสือพิมพ์และแปลพิมพ์เป็นเล่มโดยตรงเช่นเรื่อง บัทธสนเทห์⁹² แปลโดย น.น. เมื่อ พ.ศ. 2458 เรื่อง มรฎกขั้วร้ายของตระกูล⁹³ แปลโดย ชันเฟลาเวอร์ (คุณหญิงจินตารักษ์) เรื่อง บ่อทองสีน้ำ⁹⁴ แปลโดย สุกนทรส (ม.ล. รสสุคนธ์ อิศรเสนา) หมอบเฮอร์ตัน⁹⁵ แปลโดย เทียนทอง และ ต้นข้าวของยาพิษวายานา⁹⁶ แปลโดย ศ.ร. (ม.จ.หญิงศุขศรีสมร เกษมศรี) ทั้งหมดนี้

⁹⁰ มอริซ เลอบลองค์, "อาร์แซนลูแปง," แปลจาก Arsène Lupin โดยบางขุนพรหม (หลวงรัชฎการโกศล), ศรีกรุง, 1 (พฤศจิกายน, 2456), 56-

⁹¹ มอริซ เลอบลองค์, "ข้าหลวงต่างประเทศ," แปลจาก King's Manager, โดยบางขุนพรหม (หลวงรัชฎการโกศล), ศรีกรุง, 1 (กันยายน, 2456), 28-

⁹² น.น. (นามแฝง), บัทธสนเทห์ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทย, 2458).

⁹³ ชันเฟลาเวอร์ (คุณหญิงจินตารักษ์), มรฎกขั้วร้ายของตระกูล (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เคลิเมด, 2459).

⁹⁴ สุกนทรส (ม.ล. รสสุคนธ์ อิศรเสนา), บ่อทองสีน้ำ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2459).

⁹⁵ เทียนทอง (นามแฝง), หมอบเฮอร์ตัน (กรุงเทพฯ: ศรีกรุง, 2459).

⁹⁶ ศ.ร. (ม.จ.หญิงศุขศรีสมร เกษมศรี), ต้นข้าวของยาพิษวายานา (ม.ป.ท., 2459).

แปลเมื่อ พ.ศ. 2459 เรื่องที่แปลเมื่อ พ.ศ. 2460 เช่น ภัยแห่งประเทศอังกฤษ⁹⁷ แปลโดย ลพบุรี (ชุ่ม ๗ บางช้าง) เรื่อง เครื่องเพชรของแคนเวอร์ส⁹⁸ แปลโดย ชันเฟลาเวอร์ และเรื่อง สมาคมทุจริต⁹⁹ แปลโดย ชุม จากภิรมย์ เป็นต้น

เรื่องที่แปลลงในวารสารต่าง ๆ ได้แก่เรื่อง ความเขลาของนายโปลิศ¹⁰⁰ แปลโดย ยูปีเตอร์ ลงในดวงวิทยา เมื่อ ร.ศ. 131 (พ.ศ. 2455) เรื่อง สี่เรื่องโจรสสามสอง¹⁰¹ แปลโดย คนกง ลงในศรีกรุง เมื่อ พ.ศ. 2459 นวนิยายแปลทุกเรื่องที่กล่าวมานี้ผู้แปลไม่บอกชื่อผู้แต่งและชื่อเรื่องเดิม

ตั้งแต่ราว พ.ศ. 2463 เป็นต้นมาอาชญากรรมนิยายที่ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยเป็นจำนวนมากได้แก่ผลงานของ วิลเลียม เลอเคอ ซึ่งปรากฏว่ามีลงในวารสารและพิมพ์เป็นเล่ม เช่น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลเรื่อง คดีลึกลับแห่ง

⁹⁷ลพบุรี (ชุ่ม ๗ บางช้าง), ภัยแห่งประเทศอังกฤษ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ กรุงเทพฯ เกลิเมต์, 2460).

⁹⁸ชันเฟลาเวอร์ (คุณหญิงจินคารักษ์), เครื่องเพชรของแคนเวอร์ส (กรุงเทพฯ: กรุงเทพฯ เกลิเมต์, 2460).

⁹⁹ชุม จากภิรมย์ (ผู้แปล), สมาคมทุจริต, (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีกรุง, 2460).

¹⁰⁰ยูปีเตอร์ (ละม่อม สีนุญเรื่อง), "ความเขลาของนายโปลิศ," ดวงวิทยา, 1 (มีนาคม, ร.ศ. 131 (2455), 85-

¹⁰¹คนกง (หลวงอรรัตนภาษา), "สี่เรื่องโจรสสามสอง," ศรีกรุง, 2 (สิงหาคม, 2458), 1307-

มหานคร¹⁰² (จากเรื่อง Mystery of the Great Cities) เมื่อ พ.ศ. 2464
ทรงใช้นามปากกา รามจิตติ เรื่อง นารีโจร้าย¹⁰³ และเรื่อง เจ้าลิกลับ¹⁰⁴ แปลโดย
รองอำมาตย์ตรีพลอย พรปรีชา ลงใน ไทยเซหม เมื่อ พ.ศ. 2466 และเรื่อง ความลับของ
ถุงมือชาย¹⁰⁵ แปลโดย ป. หวานนท์ เมื่อ พ.ศ. 2461 เป็นต้น

อาชญากรรมอีกเรื่องหนึ่งในประเภทนี้ที่ควรกล่าวถึงคือเรื่อง แมลงป่อง-
ทอง¹⁰⁶ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงแปลจากเรื่องของ แฮกซ์ โรเมอร์
เมื่อ พ.ศ. 2463 ทรงใช้นามปากกา รามจิตติ เช่นกัน

ง. นวนิยายโลกใบนี้ของพงศาวดาร คือนวนิยายที่เนื้อเรื่องน่าตื่นตะลึง เหตุการณ์
ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมักอาศัยเค้าโครงจากประวัติศาสตร์หรือพงศาวดารตอนที่เกี่ยวข้องกับกบ
รมและการต่อสู้ด้วยเจตนา ลักษณะของนวนิยายประเภทนี้คือพระเอกต้องเป็นนักรบหรือ
เป็นผู้ที่มีฝีมือในการต่อสู้ มีความกล้าหาญเป็นชายชาติภรรยา ส่วนนางเอกเป็นสตรีสาวสวยมีศักดิ์

102 วิลเลียม เลอเคอ, "คดีลิกลับแห่งมหานคร," แปลจาก (Mystery of the Great Cities) โดย รามจิตติ (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว), ศัพท์ไทย, 1 (กันยายน, 2464), 117-

103 วิลเลียม เลอเคอ, "นารีโจร้าย," แปลโดย พลอย พรปรีชา, เสนาศึกษา และ แนววิทยาศาสตร์, 7 (กรกฎาคม, 2466), 812-

104 วิลเลียม เลอเคอ, "เจ้าลิกลับ," แปลโดย พลอย พรปรีชา, ไทยเซหม, 1 (พฤษภาคม, 2467), 43-

105 วิลเลียม เลอเคอ, "ความลับของถุงมือชาย," แปลโดย ป. หวานนท์, ไทยเซหม, 6 (ตุลาคม 2469), 941-

106 แฮกซ์ โรเมอร์, "แมลงป่องทอง," แปลโดย รามจิตติ (พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว), อุทิศสมิต, 8 (กรกฎาคม-กันยายน, 2463), 1-

ตระกูลสูง มีเหตุการณ์น่าตื่นเต้นตลอดเวลาและจบลงอย่างเป็นสุข

นักประพันธ์นวนิยายประเภทนี้ซึ่งมีผู้แปลผลงานเป็นไทยได้แก่ อเล็กซังค์ระ กูมาส์ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ และ เซอร์ แอนโทนี โฮป ฮอว์กินส์ เป็นต้น ผู้ที่มีอิทธิพลต่อนวนิยายโลกโฉมของไทยมากที่สุดของท่านคือ อเล็กซังค์ระ กูมาส์ และ เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์

อเล็กซังค์ระ กูมาส์ (Alexandre Dumas) มีชื่อเต็มคือ Alexandre Dumas Dany de la Pailleterie เป็นชาวฝรั่งเศสเชื้อสายนิโกร เกิดเมื่อ ค.ศ. 1802 และถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1870¹⁰⁷

กูมาส์เป็นบุตรชายของนายพลในกองทัพจักรพรรดิโปเลียน แต่ชีวิตในวัยเด็กของเขาได้รับความลำบากมากเพราะกำพร้าบิดาและไม่เคยได้รับความช่วยเหลือใดๆ จากรัฐบาลเลย กูมาส์มีความประทับใจในศักราชของเขาซึ่งเป็นทหารชั้นผู้ใหญ่และเคยสร้างวีรกรรมไว้ในการรบหลายครั้ง ความประทับใจนี้เองเป็นแรงบันดาลใจให้เขาแต่งนวนิยายที่มีเนื้อเรื่องโลดโผน มีการต่อสู้และพันคาม ดังที่บิดาของเขาได้นำมาเล่าถ่ายทอดให้เขาฟัง นวนิยายสำคัญของเขาเช่น Les Trois Mousquetaires (The Three Musketeers) (1844) Ascarnio (1844) Le Comte de Monte-Cristo (The Count of Monte Cristo) (1844-1845) The Regent's Daughter (1845) Twenty Years After (1845) Le Chevalier de Maison Rouge (1846) และ The Vicounte de Bragelonne (1848-1850) เป็นต้น¹⁰⁸ เรื่องที่มีชื่อเสียงที่สุดคือ The Count of Monte Cristo แปลเป็นภาษาต่างประเทศหลายภาษา

¹⁰⁷ Stanley J. Kunitz (ed), European Authors 1000-1900, a biographical dictionary of European Literature. (New York: H.W. Wilson Company, 1967), p. 242.

¹⁰⁸ Barnhart (ed), New Century Cyclopedia of Names, V.I., p. 1354.

สรุปแนวนวนิยายของคูดาสว่ามีท่าลักษณะคือ พันคาม พยายาม โลกโบนคทิ และชวนใจให้ลูกชายกล้าหาญ นอกจากนี้เนื้อเรื่องยังมีความตื่นเต้น รักและโศกด้วย

เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ (Sir Arther Conan Doyle) นักประพันธ์ชาวอังกฤษผู้นี้ นอกจากจะมีความสามารถยอดเยี่ยมในการแต่งอาชญากรรมชุดนักสืบ เซอร์ลอคโฮลมส์ดังกล่าวนั้นแล้ว ยังมีความสามารถแต่งนวนิยายโลกโบนอิงพงศาวดารที่มีการต่อสู้และพันคามได้อีกประเภทหนึ่ง โคนัน ดอยล์ เริ่มประพันธ์นวนิยายประเภทอิงพงศาวดารในสมัยเดียวกันนี้แต่งเรื่อง เซอร์ลอคโฮลมส์ คือหลังจากที่แต่งเรื่อง A Study in Scarlet อันเป็นเรื่องแรกชุดเซอร์ลอคโฮลมส์เมื่อ 1888 แล้ว ในปีต่อมาได้แต่งเรื่อง Micar Clark อันเป็นนวนิยายอิงพงศาวดารแต่ปรากฏว่าไม่ได้รับความนิยมเขาจึงหันไปแต่งเรื่องนักสืบในแนวเดิมอีก เริ่มแต่งนวนิยายอิงพงศาวดารอีกครั้งหนึ่งความคู่ไปกับการแต่งเรื่องนักสืบเซอร์ลอคโฮลมส์ตั้งแต่ ค.ศ. 1891 ได้แก่เรื่อง The White Company เมื่อ ค.ศ. 1891 เรื่อง Rodney Stone และเรื่อง The Exploit and Adventures of Brigadier Gerard เมื่อ ค.ศ. 1896¹⁰⁹

การแปลนวนิยายโลกโบนอิงพงศาวดาร นวนิยายประเภทโลกโบนมีการต่อสู้ด้วยเชิงดาบเป็นที่นิยมแปลของนักแปลตั้งแต่ยุคแรก ได้มีผู้แปลเรื่องสั้นประเภทนี้ตั้งแต่ยุคทวีปญญา เมื่อ ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2447) แล้ว เช่นเรื่อง สะพานหัก¹¹⁰ แปลโดยผู้ใช้นามปากกาฝรั่งพระอภิย์ นวนิยายเรื่องยาวเรื่องแรกที่แปลคือเรื่อง ทหารพระเจ้า นโปเลียน หรือ เฮเตียนเซรา (Etienne Gerard) ซึ่งหลวงนายวิจารณ์แปลจากเรื่อง The Exploit and Adventures of Brigadier Gerard ของเซอร์ อาร์เธอร์

¹⁰⁹หลวงสารานุกรมประพันธ์, กำเนิดเซอร์ลอคโฮลมส์, หน้า 14.

¹¹⁰ฝรั่งพระอภิย์ (ผู้แปล), "สะพานหัก," ทวีปญญา, 1 (มิถุนายน, ร.ศ.

หน้าปกในหนังสือแปล เรื่องทหารพระเจ้านโปเลียน

ทหารพระเจ้านโปเลียน

๖๖

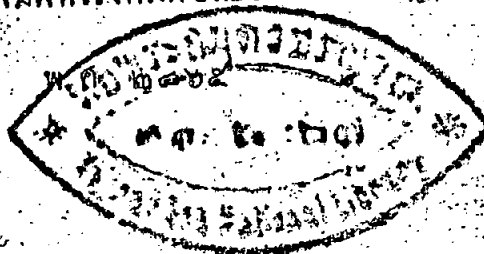
รองอำมาตย์เอก หลวงนัยวิจารณ์

(แปล กฤษบุตร)

บรรพที่ ๑

มกุฎราชกุมารกรมตำรวจ

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ อักษรวิเศษ

๓.๑๓๐

โคแนน คอยล์ ลงในคฤงวิทยาเมื่อ ร.ศ. 132¹¹¹ (พ.ศ. 2456) และโคแปลคอนอื่น ๆ ในชุดนี้ลงในศรีกรุงตามลำดับ เช่นตอนทหารพระเจ้านโปเลียนกับโคกะทิง แปลเมื่อ พ.ศ. 2456¹¹² ตอนช่วยกองทัพ¹¹³ และตอนจวนจะโคเมืองขึ้น¹¹⁴ แปลเมื่อ พ.ศ. 2459 ในระยะเดียวกันนี้มีผู้อื่นแปลนวนิยายชุดนี้ลงในวารสารอื่นและพิมพ์จำหน่ายเป็นเล่มในขณะที่เดียวกันนั้นด้วย เรื่องทหารพระเจ้านโปเลียนนี้ได้รวมพิมพ์เป็นเล่มครั้งแรกโดยหลวงนัยวิจารณ์ เมื่อ พ.ศ. 2465¹¹⁵ และมีอิทธิพลต่อนวนิยายไทยประเภทนี้อย่างยิ่ง

สำหรับนวนิยายของอเล็กซังกระ คุมาส์ นั้น แม้ว่าจะแปลหลังจากนวนิยายของ เซอร์ อาร์เธอร์ โคแนน คอยล์ ก็ยังได้รับความนิยมสูงและมีอิทธิพลต่อนักประพันธ์มาก เรื่องแรกที่แปลเป็นภาษาไทยคือ มาเรียนนา¹¹⁶ แปลโดย หลวงบุญมมานทพาดิษฐ์ ในนาม

¹¹¹ เซอร์ อาร์เธอร์ โคแนน คอยล์, "ทหารพระเจ้านโปเลียน," แปลจาก The Exploit and Adventures of Brigadier Gerard, โดยศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์), คฤงวิทยา, 1 (มิถุนายน, 2456), 1-

¹¹² เซอร์ อาร์เธอร์ โคแนน คอยล์, "ทหารพระเจ้านโปเลียนกับโคกะทิง," แปลโดยศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์), ศรีกรุง, 1 (กันยายน, 2456), 10-

¹¹³ เซอร์ อาร์เธอร์ โคแนน คอยล์, "ช่วยกองทัพ," แปลโดยศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์), ศรีกรุง, 3 (มิถุนายน, 2459), 1135-69.

¹¹⁴ เซอร์ อาร์เธอร์ โคแนน คอยล์, "จวนจะโคเมืองขึ้น," แปลโดยศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์), ศรีกรุง, 3 (สิงหาคม, 2459), 1476-1514.

¹¹⁵ ศรีสุวรรณ (หลวงนัยวิจารณ์), ทหารพระเจ้านโปเลียน (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรนิติ, 2465)

¹¹⁶ อเล็กซังกระ คุมาส์, "มาเรียนนา," แปลโดย แสงทอง (หลวงบุญมมานทพาดิษฐ์), ศรีกรุง, 1 (เมษายน, 2458), 834-79.

ปากกาแสงทอง ลงในศรีกรุงเมื่อ พ.ศ. 2458 เป็นนวนิยายสั้น เรื่องแรกที่มีชื่อเสียงที่สุด คือ ทแกศวทหารสามเกลอ¹¹⁷ แปลพิมพ์จำหน่ายเมื่อ พ.ศ. 2459 โดยไม่บอกนามผู้แปล ในรัชกาลที่ 7 มีผู้แปลนวนิยายของ कुमार ลงในวารสารอีกหลายเรื่อง เช่น พระนางฟลาเวีย¹¹⁸ และ ธิดามหาราช¹¹⁹ โดยศรีอิสรา ลงในสารานุกรมใน พ.ศ. 2468 และ 2469 เป็นต้น

ผลงานของนักประพันธ์อื่นนอกจาก เซอร์ อาร์เธอร์ โคนัน ดอยล์ และ อเล็กซ์คังคระ कुमार ที่มีผู้แปลของ เซอร์ แอนโทนี โฮป ฮอว์กินส์ เช่นเรื่อง เคาน์ต์แอนโทนีโอ¹²⁰ แปลโดย แสงทอง เรื่อง น้ำพระทัยนางฉกามาส และเรื่อง นางราชกัฬา นวนิยายแปลประเภทเดียวกันซึ่งแปลโดยไม่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับผู้แต่งและชื่อเรื่องเดิม เช่นเรื่อง สิมราชสมบัติ¹²¹ แปลโดย น.ม.ส. เมื่อ พ.ศ. 2453 เรื่อง พระนางแมรี อังตัวแน็ค เรื่อง วาระที่สุดของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์¹²² แปลเมื่อ พ.ศ. 2460 และ

¹¹⁷ อเล็กซ์คังคระ कुमार, ทแกศวทหารสามเกลอ, แปลจาก The Three Musketeers (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เกลิมัวร์, 2459).

¹¹⁸ อเล็กซ์คังคระ कुमार, "พระนางฟลาเวีย," แปลโดย ศรีอิสรา (ม.ล.ฉาน อิศรศักดิ์), สารานุกรม, 1 (กุมภาพันธ์, 2468), 44-

¹¹⁹ อเล็กซ์คังคระ कुमार, "ธิดามหาราช," แปลโดย ศรีอิสรา (ม.ล.ฉาน อิศรศักดิ์), สารานุกรม, 2 (กุมภาพันธ์, 2459), 47-

¹²⁰ แอนโทนี โฮป ฮอว์กินส์, "เคาน์ต์แอนโทนีโอ," แปลโดย แสงทอง (หลวง บุญมานพพาณิชย์), ศรีกรุง, 1 (กันยายน, 2458), 47-

¹²¹ น.ม.ส. (กรมหมื่นพิทยาลงกรณ์), สิมราชสมบัติ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ไทย, ร.ศ. 129 (พ.ศ. 2453).

¹²² วาระที่สุดของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์กรุงเทพฯ เกลิมัวร์, 2460).

เรื่อง เก้าแห่งความแค้น¹²³ แปลโดย พันสาม เมื่อ พ.ศ. 2463 ซึ่งเป็นเรื่องการต่อสู้
ในรัชกาลพระเจ้าชาร์ลที่ 9 แห่งประเทศฝรั่งเศส ในยุคสงครามศาสนามีเหตุการณ์เกี่ยวแก่
การทารุณโหดร้าย การพันกาย และแสดงความกล้าหาญ เป็นต้น

ข้อสังเกตอย่างหนึ่งเกี่ยวกับชื่อเรื่องของนวนิยายแปลประเภทโลดโผน
พันกายนี้คือ มักมีคำว่า "คาม" "ชิง" หรือ "แย่ง" อยู่ด้วยเสมอ เช่นเรื่อง คามชิงรัก
แปลโดย เสาว บุญเสนอ คามล้างขมด และ แย่งราชินี แปลโดย แมสมจิตร บอกชื่อ
ค้ายคาม แปลโดย คลีชจาย และ อำนาจคาม แปลโดย ผดุงจิตร เป็นต้น อนึ่ง การตั้งชื่อ
เรื่องนวนิยายโลดโผนอิงพงศาวดารซึ่งแต่งใหม่แบบไทยก็มีลักษณะเช่นเดียวกันนี้

จ. หัตถ์นิยาย นวนิยายประเภทนี้เรียกโดยทั่วไปว่านวนิยายตลก เป็นเรื่อง
ที่แต่งขึ้นเพื่อความเพลิดเพลินผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่านมากกว่าจะให้แง่คิดใด ๆ ส่วนใหญ่
มีลักษณะ เป็นเรื่องสั้นเป็นตอน ๆ จบในตัวเอง แต่มีความเกี่ยวโยงกันเป็นชุดโดยตัวละคร
ชุดเดียวกัน นักประพันธ์ที่มีผู้แปลผลงานได้แก่ วิลเลียม ไวมาร์ค จากอบส์ และ อี เอฟ
เบนสัน เป็นต้น ผู้ที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านและผู้แปลในเมืองไทยมากที่สุดคือ วิลเลียม
ไวมาร์ค จากอบส์ ซึ่งรู้จักกันทั่วไปในชื่อ คัมบลิว คัมบลิว จากอบส์

วิลเลียม ไวมาร์ค จากอบส์ (William Wymark Jacobs) เป็นชาว
อังกฤษเกิดในลอนดอนเมื่อ ค.ศ. 1863 ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1943¹²⁴ เขาเริ่มงาน
ประพันธ์ด้วยการเขียนเรื่องตลกเบาสมองเป็นงานอดิเรก เรื่องแรกที่พิมพ์คือ Many
Cargoes เมื่อ ค.ศ. 1896 และได้รับความนิยมอย่างงดงาม หลังจากนั้นอีกสามปีเขา
จึงลาออกจากราชการมายึดการประพันธ์เป็นอาชีพ

¹²³ พันสาม (นามแฝง), "เก้าแห่งความแค้น," ศัพท์ไทย, 3 (ตุลาคม,
2463), 1641-

¹²⁴ Barnhart, New Century Cyclopedia of Names. V.II.,
p. 2160.

นวนิยายเรื่องสำคัญได้แก่ Many Cargoes (1896) The Skipper's
 Wooing (1897) Sea Urchins (1898) A Master of Craft (1900)
 Light Freights (1901) At Sunwitch Port (1902) Captains All (1905)
 Salthaven (1908) Sailor's Knots (1909) Ship Company (1911)
 Deep Waters (1919) และ Sea Whispers (1962)¹²⁵ เป็นต้น

ลักษณะเฉพาะในนวนิยายของเขา คือ เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นในทะเล
 หรือเกี่ยวกับทะเลและตัวละครส่วนใหญ่เป็นชาวทะเล (กลาสี) การเสนอเรื่องแสดงจาก
 ทิศนะของผู้ที่มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ จากอู่เรือบนฝั่งและจากการเล่าของผู้ที่เดินเรือ
 หัตถนิยายของจาคอบส์ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยหลายเรื่องและมุขตลกของเขาก็เป็นแบบ
 แผนให้นักประพันธ์ไทยนำไปดัดแปลงในการแต่งนวนิยายประเภทเดียวกัน ผู้ที่แปลและแปลง
 หัตถนิยายของจาคอบส์ที่สำคัญได้แก่ ขวลิต เศรษฐบุตร หลวงสารานุกรมประพันธ์ และหลวง
 นัยวิจารณ์¹²⁶ หัตถนิยายของตะวันตกอีกชุดหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อหัตถนิยายไทยโดยตรงคือเรื่อง
 Pick-pick Papers ของ ชาร์ลส์ คิกเกนส์ นักประพันธ์ชาวอังกฤษผู้มีชื่อเสียง ซึ่งเป็น
 ต้นเค้าให้หลวงบุญมานพพาณิชย์ดัดแปลงมาแต่งเรื่องชุดคุณถึก สีขาว

ฉ. นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ ได้แก่นวนิยายที่มีเรื่องราวประหลาดมหัศจรรย์
 โดยอาศัยความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเหตุผลมิใช่จากจินตนาการอ่านเลื่อนลอย นักประพันธ์
 ที่มีผลงานแปลได้แก่ เฮอริเบิร์ต จอร์จ เวลส์ และ เจมส์ ใบบี เป็นต้น

เฮอริเบิร์ต จอร์จ เวลส์ (Herbert George Wells) เกิดเมื่อ
 ค.ศ. 1866 ที่เคนท์ ประเทศอังกฤษ ถึงแก่กรรมเมื่อ ค.ศ. 1946 เป็นที่รู้จักกันทั่วไป
 ในนาม เอช จี เวลส์ เป็นชาวอังกฤษชั้นกลางระดับต่ำ แต่ได้รับการศึกษาดี สำเร็จ
 ปริญญาตรีเกียรตินิยมสาขาวิทยาศาสตร์จากมหาวิทยาลัยลอนดอนเมื่อ ค.ศ. 1888 แต่ยึด

¹²⁵ Kunitz, op. cit., p. 713.

¹²⁶ สัมภาษณ์ ชัย เรื่องศิลป์

อาชีพเป็นนักประพันธ์นวนิยายและนักประวัติศาสตร์ นวนิยายที่เขาเขียนมีสามแนวตามยุค
 ดังนี้คือ ในระยะเริ่มแรกแต่งนวนิยายจากจินตนาการ ได้แก่นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์
 ต่อมาจึงแต่งนวนิยายสมจริง มีผลงานสำคัญซึ่งมีอิทธิพลต่อนักประพันธ์ชาวอังกฤษรุ่นหลังมาก
 ได้แก่เรื่อง Marriage Ann Veronica และ Tono-Bengay เป็นต้น ในระยะหลังสุด
 เขาเปลี่ยนแนวมาเขียนนวนิยายเชิงวิจัยเป็นครั้งคราวในระยะหลังเพื่อแสดงทฤษฎีทางสังคม
 และการเมือง

นวนิยายประเภทที่แพร่หลายมากคือ นวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ ในบางครั้ง
 นวนิยายของเขาก็เป็นการทำนายอนาคตได้และบางครั้งก็เป็นการสรุปเรื่องทางสังคมอย่าง
 คราว ๆ นวนิยายที่ทำให้เกิดจินตนาการแก่ผู้อ่านได้แก่เรื่อง The War of the Worlds
 The Time Machines, An Invention (1895) When the Sleeper Wakes
 (1899) และ The Days of the Comet (1906) เป็นต้น

การแปลนวนิยายเชิงวิทยาศาสตร์ นวนิยายของ เอช จี เวลส์ นี้มีผู้แปล
 เป็นภาษาไทยน้อยเรื่องและไม่เด่น แต่แนวความคิดของเขาซึ่งเกิดจากจินตนาการเป็น
 แบบแผนให้มีผู้แต่งในนวนิยายไทยในลักษณะเดียวกันนี้ในสมัยต่อมา ส่วนนวนิยายของเจมส์
 ไบบี (Reverend James Baibie) นั้นมีเรื่องหนึ่งที่แปลพิมพ์จำหน่ายเป็นเล่มและได้รับความนิยมคือเรื่อง ชมสวรรค์¹²⁷ แปลโดย ฟุ้ง เจริญวิทย์ จากเรื่อง Peeps at the
 Heavens เมื่อ พ.ศ. 2461 เป็นเรื่องอ่านเล่นเชิงการราศาสตร์เกี่ยวกับดาวพระเคราะห์
 ทั้งเก้า

3.2 ภาพยนตร์ต่างประเทศยุคแรกในประเทศไทย

ภาพยนตร์ต่างประเทศเป็นสิ่งที่มียุทธิพลต่อการประพันธ์นวนิยายสมัยแรก
 ของไทยไม่น้อยไปกว่านวนิยายแปลดังกล่าวแล้ว นับตั้งแต่ภาพยนตร์เริ่มเข้ามาฉายใน

¹²⁷ เจมส์ ไบบี, ชมสวรรค์, แปลจาก Peeps at the Heavens, โดย ฟุ้ง
 เจริญวิทย์, (กรุงเทพฯ: ศรีกรุง, 2461)

ประเทศไทยประชาชนได้ให้ความนิยมอย่างสูงจนกล่าวได้ว่า คนในสมัยรัชกาลที่ 6 นิยมดูภาพยนตร์ ลีเก และละครมากกว่าอ่านหนังสือ¹²⁸ อิทธิพลของภาพยนตร์ที่มีต่อการประพันธ์นวนิยายไทยนั้นเป็นสิ่งที่คนทั่วไปในปัจจุบันมองไม่เห็น แต่ตามความเป็นจริงแล้วนวนิยายไทยที่แต่งในสมัยแรกหลายเรื่องได้นำเค้าโครงเรื่องภาพยนตร์มาเป็นโครงเรื่องนวนิยายที่แต่งขึ้น เช่น เรื่อง แพรค้ำ อาชญากรรมเรื่องแรกของไทยซึ่งแต่งโดยหลวงสารานุกรมประพันธ์

3.3.2.1 ประวัติความเป็นมาของภาพยนตร์ในประเทศไทย ญี่ปุ่นเป็นชาติแรกที่นำภาพยนตร์เข้ามาฉายในประเทศไทยเมื่อราว พ.ศ. 2447¹²⁹ ในรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในตอนแรกเป็นภาพยนตร์เบ็ดเตล็ด ในขณะที่ยังไม่มีโรงภาพยนตร์ตองไซกระโจมผ้าใบเป็นหลังคากังโรงฉายที่นครเกษมเก็บค่าชมขึ้นค่าคนละ 25 สตางค์¹³⁰ ต่อมาอีกประมาณหนึ่งปีจึงมีการสร้างโรงภาพยนตร์ที่คอนข้างถาวรขึ้นโดยมีหลังคาและรั้วสังกะสี เมื่อญี่ปุ่นนำภาพยนตร์เข้ามาฉายเห็นว่าประชาชนให้ความสนใจภาพยนตร์มากจึงสร้างโรงภาพยนตร์ถาวรขึ้นที่ตลาดปีระกาในเวียงนครเกษม ชื่อโรงหนังรัตนปีระกา¹³¹ ฉายภาพยนตร์ได้เพียงเรื่องเดียวก็ถูกไฟไหม้ภาพยนตร์ของญี่ปุ่นจึงเลิกกิจการไป

หลังจากนั้นบรรดาพ่อค้าและประชาชนได้สร้างโรงภาพยนตร์ขึ้นใหม่หลายแห่ง และส่งภาพยนตร์จากตะวันตกคือ ฝรั่งเศสและสหรัฐอเมริกาเข้ามาฉาย บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ฝรั่งเศสคือบริษัทปาเต๊ะ (Pathé) ตราไปก่อนเป็นบริษัทสร้างภาพยนตร์ใหญ่ที่สุดบริษัทหนึ่งในสมัยนั้น บริษัทผู้สร้างภาพยนตร์ในอเมริกาได้แก่บริษัทยูนิเวอร์ซัล บริษัท

¹²⁸ สัมภาษณ์ ขุนวิจิตรมาตรา

¹²⁹ กรมการสนเทศ, รายงานคณะกรรมการศึกษาเรื่องวงการสร้างภาพยนตร์ไทยและการนำภาพยนตร์ต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทย (พระนคร: กรมการสนเทศ, 2515), หน้า 16.

¹³⁰ เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

¹³¹ เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

โฆษณาภาพยนตร์สมัยรัชกาลที่ ๖

สยามภาพยนตร์ บริษัท โทรทัศน์ ๖๓๖
เชิญชมภาพยนตร์ เรื่องสำคัญที่จะเข้ามา
ในเร็ว ๆ นี้
เรื่อง สัตตดา

" THE BLACK PIRATE "
นายคัลด์ แพร์แมงต์ แสดง

" THE SEA BEAST "
นายจอน แมวี่ มวี่ แสดง

" THE MAN ON THE BOX "

คีตนิย์ แชลตัน แสดง
บัญญัติลีบประการ

" THE TEN COMMANDMENTS "

นางเวสต์เทอด เคย์เคอร์ ภรรยา นายแบ็กเดมพ์ เซย์
แสดง

เรื่องที่ยังไม่มีชื่อไทย จะได้ ประกาศในภายหลัง

เบอร์ตันฟิล์ม บริษัทฟ็อกซ์ บริษัทโฟโตเพลซเรียล บริษัทคอสมิกฟิล์ม บริษัทนูมาฟิคเจอร์
 คอปิเรชั่น และบริษัทโฟรชแมนอนิวสเมนต์ เป็นต้น บริษัทที่ส่งภาพยนตร์มาฉายมากที่สุดคือ
 บริษัทปาเตะ และยูนิเวอร์ซัล

โรงภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นในสมัยนี้ได้แก่โรงภาพยนตร์ตรงข้ามโรงพยาบาล
 จีน ส่งภาพยนตร์อเมริกันเข้ามาฉาย ต่อมาโรงภาพยนตร์วังพระองค์เจ้าปรีดา (ปัจจุบัน
 คือโรงภาพยนตร์แคปปิตอล) ฉายภาพยนตร์ฝรั่งเศสของบริษัทปาเตะ ผู้ส่งเข้ามาฉายคือ
 นายซุนไซ เจ้าของห้างรัตนมาลา¹³² หลังจากนั้นไม่นานบรรดาพ่อค้าได้รวมกันก่อตั้งบริษัท
 ชื่อบริษัทภาพยนตร์พัฒนากรจำกัดสินไซ จดทะเบียนเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2459
 นับเป็นบริษัทตัวแทนส่งภาพยนตร์จากต่างประเทศเข้ามาฉายในประเทศไทยเป็นแห่งแรก
 ต่อมาเมื่อวันที่ 7 กรกฎาคม พ.ศ. 2462 จึงมีบริษัทภาพยนตร์แห่งที่สองเกิดขึ้นคือ สยาม
 ภาพยนตร์ บริษัท¹³³ เมื่อมีบริษัทส่งภาพยนตร์ต่างประเทศเพิ่มขึ้นจึงมีการก่อสร้างโรง
 ภาพยนตร์ขึ้นอีกหลายแห่งทั้งในพระนครและต่างจังหวัด เฉพาะในพระนครเมื่อปี พ.ศ.
 2470 มีโรงภาพยนตร์มากกว่า 10 แห่ง¹³⁴ ได้แก่โรงภาพยนตร์พัฒนากร ซึ่งถือว่าเป็น
 โรงภาพยนตร์ที่มั่นคงและทันสมัยแห่งแรกในประเทศไทย ฉายภาพยนตร์อเมริกัน ต่อมา
 โรงหนังฮ่องกง โรงหนังสิงคโปร์ (เฉลิมบุรี) โรงหนังนางเลิ้ง โรงหนังบางลำพู
 (ของนาย ต. เจ๊กชวน) โรงหนังบ้านหม้อ โรงหนังกมลพัฒนา โรงหนังปิ่นัง (ศรี
 บางลำพู) และโรงหนังตงก๊ก (นุศยพรม) เป็นต้น

ภาพยนตร์ที่ฉายในระยะแรกส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์ฝรั่งเศส จนกระทั่ง
 ระยะหนึ่งจึงเป็นภาพยนตร์อเมริกันล้วน ทั้งหมดนี้เป็นภาพยนตร์เงียบ ภาพยนตร์เสียงเพิ่ง
 เริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อ พ.ศ. 2469 โดยบริษัท Warner Brother¹³⁵

¹³² สัมภาษณ์ขุนวิจิตรมาตรา

¹³³ กรมการสนเทศ, เรื่องเดิม, หน้า 17.

¹³⁴ เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

¹³⁵ เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

หน้าปกในหนังสือประกอบภาพยนต์สมัยรัชกาลที่ ๖

เรื่อง
ปฤษณา ล้ำคัญ

แปล เรื่อง ของ มิคเตอร์ เซอร์สคโคไฮมส์
นักสืบ ตำรวจ
แปล และ เรียบ เรียง
โดย
นาย ชิน (เทียนทอง)

พิมพ์ ขึ้น สำหรับ เรื่อง ซึ่ง นาย
ชนะ

โรง หนังสือ บริษัท พยัคฆ์ พัฒนาการ

พระพุทธ ศักดิ์ราช ๒๔๕๖

พิมพ์ ที่ โรง พิมพ์ "น้ำเซียง"

ได้ ปรากฏ ครอบ ครอบ ภาชนะ บาง ภาชนะ กรุงเทพฯ

3.2.2 การแต่งหนังสือประกอบภาพยนตร์ ภาพยนตร์ที่ส่งเข้ามาฉายในประเทศไทยตั้งแต่แรกจนถึง พ.ศ. 2469 เป็นภาพยนตร์ไม่มีเสียง จึงมีการแต่งและเปลี่ยนหนังสือประกอบภาพยนตร์เป็นภาษาไทยพิมพ์จำหน่ายก่อนที่ภาพยนตร์เรื่องนั้นจะเข้าฉาย ผู้ชมนิยมซื้ออ่านเพราะทำให้ภาพยนตร์เรื่องและได้รับความสนุกสนานเพิ่มขึ้น การแต่งหนังสือประกอบภาพยนตร์นี้ต้องได้รับอนุญาตจากบริษัทผู้ส่งภาพยนตร์เข้ามาฉายเสียก่อน ผู้แต่งส่วนใหญ่เป็นนักประพันธ์และนักแปลอาชีพ เนื้อเรื่องของหนังสือประกอบภาพยนตร์แบ่งได้สองตอน ตอนแรกให้รายละเอียดเกี่ยวกับชื่อเรื่อง ขนาดความยาวเป็นม้วน บริษัทผู้ถ่าย ผู้แต่ง และรายละเอียดเกี่ยวกับการพิมพ์ ต่อจากนั้นเป็นรายชื่อผู้แสดงในภาพยนตร์ ชื่อตัวละครในเรื่อง ชื่อผู้กำกับการแสดง และผู้แต่งเรื่อง ตอนที่สองเป็นเนื้อเรื่องภาพยนตร์ มีบทบรรยายและบทเจรจาสดับกันเช่นเดียวกับนวนิยาย

หนังสือประกอบภาพยนตร์ที่แต่งระหว่าง พ.ศ. 2460 ถึง พ.ศ. 2469 เป็นเรื่องสำหรับภาพยนตร์อเมริกันและฝรั่งเศส ส่วนใหญ่เป็นเรื่องตื่นเต้นโลดโผนมีการผจญภัยและความลึกลับต่าง ๆ ตัวอย่างเช่นเรื่องคดีประหลาด (The Strange Case of Mary Page) และเรื่องตาวิ (The Bull Eye) เป็นหนังสือประกอบภาพยนตร์อเมริกันที่ส่งเข้ามาฉายโดยบริษัทภาพยนตร์พัฒนากรจำกัดสินใจเมื่อ พ.ศ. 2460 และ พ.ศ. 2461 ตามลำดับ เรื่องก๊วยในปารีส (The Scum of Paris) หนังสือประกอบภาพยนตร์ฝรั่งเศสของสยามภาพยนตร์บริษัท แต่งเมื่อ พ.ศ. 2462 และเรื่องหนุมาน (The Adventure of Tarzan) หนังสือประกอบภาพยนตร์อเมริกันของสยามภาพยนตร์บริษัทซึ่งแต่งเมื่อ พ.ศ. 2465 เป็นต้น¹³⁶

3.2.3 อิทธิพลของภาพยนตร์ต่อการประพันธ์นวนิยาย จากการศึกษาลักษณะและเนื้อเรื่องของภาพยนตร์ต่างประเทศในยุคแรกจากหนังสือประกอบภาพยนตร์เปรียบเทียบกับนวนิยายไทยยุคใกล้เคียงกัน มีข้อสังเกตว่าภาพยนตร์จากต่างประเทศน่าจะมีอิทธิพลต่อนวนิยายไทยในด้านโครงเรื่องและตัวละคร

ก. โครงเรื่อง เนื่องจากภาพยนตร์จากต่างประเทศตะวันตกมีเนื้อเรื่องที่
 ค่อนข้างสนุกสนานแตกต่างจากเรื่องไทยที่เคยอ่านกันมา จึงมีผู้นิยมนำเค้าโครงเรื่องของ
 ภาพยนตร์ไปเป็นโครงเรื่องของนวนิยายที่แต่งขึ้นใหม่ ตัวอย่างที่ได้จากการศึกษาและตั้ง
 ข้อสังเกตของผู้วิจัยคือ โครงเรื่องของภาพยนตร์ลึกลับโลกโฉบเรื่อง บ้านมหากษัตริย์ น่าจะเป็น
 ต้นเค้าของอาชญากรรมเรื่อง แพรคำ ของหลวงสารานุกรมประพันธ์ เนื่องจากนวนิยายเรื่องนี้
 แต่งขึ้นหลังจากที่ภาพยนตร์เรื่องนี้เข้าฉายแล้วประมาณสี่ปี มีโครงเรื่องใหญ่ที่เกี่ยวกับการ
 สืบสวนคดีอาชญากรรมลึกลับซึ่งผู้ร้ายปลอมตัวมาในลักษณะของไอ้โม่ง และมีเหตุการณ์ลึกลับย่อย
 คล้ายคลึงกันหลายตอน เช่น เรื่องการลอบทำร้ายนางเอก การลักพาและการใช้จอกหมาย
 ลึกลับ ซึ่งได้เปรียบเทียบให้เห็นชัดเจนท้ายบท

ข. บุคลิกลักษณะของตัวละครในนวนิยาย ภาพยนตร์ตะวันตกได้รับความนิยม
 จากคนไทยมาก โดยเฉพาะพวกวัยรุ่นรับอิทธิพลในด้านการแต่งกายและลักษณะท่าทาง เช่น
 เมื่อมีภาพยนตร์ตะวันตกซึ่งพระเอกชื่อ แมกซ์ เสดนเคอร์ ไว้มวยวามีจอนวีย์รุ่นในสมัยนั้น
 ก็พากันไว้ทรงผมตามแบบแผนทุกคน¹³⁷ นักประพันธ์นวนิยายเป็นผู้ที่ทำงานเกี่ยวข้องกับ
 ประชาชนทั่วไปจึงแต่งเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ในความสนใจของคนในสมัยนั้น ๆ เมื่อภาพยนตร์
 ตะวันตกกำลังเป็นที่สนใจของคนทั่วไปจึงนำแบบอย่างบุคลิกลักษณะและท่าทางของตัวละคร
 ในภาพยนตร์มาให้กับตัวละครในนวนิยายของตนด้วย เช่นตัวผู้ร้ายในภาพยนตร์ตะวันตกนิยม
 แต่งกายอย่างรัดกุมปกปิดร่างกายทุกส่วนมีคิซิกในลักษณะของ ไอ้โม่ง เพื่อมิให้ใครจำได้ว่า
 เป็นผู้ใดก็เป็นแบบอย่างของตัวผู้ร้ายในอาชญากรรมไทยหลายเรื่อง เช่น แพรคำ หน้าผี
 และชาวทะเลโมน เป็นต้น

ในอาชญากรรมเรื่องแพรคำมีบทสนทนาตอนหนึ่งซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการ
 ประพันธ์เรื่องนี้ได้รับอิทธิพลจากภาพยนตร์ตะวันตกที่มีเรื่องเกี่ยวกับที่ลึกลับในลักษณะของ
 ไอ้โม่ง เนื่องจากตัวละครกล่าวถึงการทำตนเคยได้พบผู้ร้ายในลักษณะนี้ในภาพยนตร์ ถึง
 ขอความต่อไป

¹³⁷ สัมภาษณ์ ขุนวิจิตรมาตรา.

ภาพเหตุการณ์จากการ์ตูนนิยายเรื่องแพรคา

“ขณะที่ประยูรกำลังไข่มือกด้าคุณกนิคประต . . . . ‘แพรคา’ ก็ตอกเข้าดังที่ . . . . .”

นางสาวประยูรจันทร์เพ็ญหอบถ้ำเร็ดหน้าจิมเร็ดทชาน้ำตา . . . แล้วพูดด้วยเสียงเครือซำๆ.

... ขอให้คุณช่วยสืบตัวหาประกันพยานให้ได้ว่า นายประสิทธิ์
คนนี้หรือใคร เป็นผู้แต่งกายด้วยเครื่องปลอมแปลงมาทำร้ายคดีฉัน
เพราะคดีฉันทราบคือว่าทำอะไรเสียวันหลังมันคงมาอีก คดีฉัน
กลัวเหลือประมาณ !

"ใครจะ, แม่ประยูร, เธอไม่ต้องวิตกวิจารณ์อะไรต่อไป
เลย ขอให้วางใจฉันเถอะ ฉันรับรองว่าจะช่วยเหลือเธอทุก
ประการ ฉันรับประกันชีวิตเธอได้อย่างแน่นอน ว่าแคว-เออ,
พิกลอยู่น้อย" นายจรรยาพูดกลางเคาะโต๊ะ เป็นจังหวะเหมือน
ใช้ความคิดอะไรอย่าง "พิกลที่ฉันยังไม่เคยได้ยินเรื่องพรรมนี่
ในเมืองไทยเราเลย เคยเห็นแต่ในหนังฉาย..."¹³⁸

ตัวอย่างแสดงอิทธิพลของภาพยนตร์ตะวันตกต่อนวนิยายไทย หนังสือประกอบเปรียบเทียบ
ภาพยนตร์ เรื่องบ้านมหาภัยกับอาชญากรรม เรื่องแพรคำ

การเปรียบเทียบนี้จะกระทำในค่านที่มองเห็นเด่นชัดคือ ตัวละคร และโครงเรื่อง

(1) ตัวละคร ตัวละครในภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัยกับตัวละครในอาชญากรรม
เรื่องแพรคำมีจำนวนใกล้เคียงกันและมีความคล้ายคลึงกันสองประการ ประการแรกตัว
ละครประกอบด้วยคนกลุ่มหนึ่งซึ่งมีความสัมพันธ์กันใกล้ชิดในลักษณะของญาติ คนรัก และเพื่อน
ประการที่สองตัวผู้ร้ายในเรื่องมีลักษณะเดียวกันคือเป็น ไอ้โม่ง ปกปิดร่างกายด้วยผ้าสีดำ
อย่างมิดชิดและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับครอบครัวที่ประสบเหตุการณร้ายนี้

ตัวละครในภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย

วินร้อป วอลตัน

มหาเศรษฐี

เฟิล วอลตัน

บุตรสาว (นางเอก)

¹³⁸ หลวงสารานุกรมประพันธ์, "แพรคำ," เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์,

เรื่อง

บ้านมหากษัตริย์

นามตัวละคร

นามในเรื่อง

นามผู้แสดง

วินฮอร์ป วอลกัน มหาเศรษฐี ... เอ. เอช. กิลล์

เฟิล วอลกัน บุตรี ... เฟิลไวท

ฮาร์วี เกรสแฮม ... แอนโทนีโอ มอลโย

เฮสรา วอลกัน ... บ็อบเกลซเก็ค

เฮนส์ วอลกัน ... ยอนเวบคิลเลียน

ฮอมิ วอลกัน ... เช็กกี ซาเนอริ

เทวิก เออร์ วิค. นิกัสป ...

ฮายไม่ง ว. ... ?

เรื่อง

บ้านมหากษัตริย์

ปาเท่

กอนิก้า ๑

Pathé

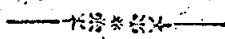
มรณะภัย

ฉายในห้องหนังแห่งเคหาคหอนเป็นที่พักของมิด
เตอร์วินฮอร์ป วอลกัน. มีชายผู้ร้ายแต่งกายด้วยเครื่อง
ชุดดำ กำลังหยิบยาพิษจากจานระเขียนหนึ่งสี และ
พลางสายตามองด้วยความระมัดระวังตน. พอมี
เหลือบเห็นมิดเตอร์ วินฮอร์ปเดินลงบันไดของโถง. ก็
รีบหลบเข้ากำบังภายในทันที.

มิดเตอร์ วอลกัน มหาเศรษฐี ผู้เป็นเจ้าของ แหวง
สว่าง เครื่องอาวุธของทหาร. มีชายอยู่ในเดงดาหัว
กางแล้ว. แต่เป็นเหตุกลอุบายกับขบวนการลัก. และ

ตอนที่ ๔

บุคคลผู้มาจากเกาะชวา

เวลาล่วงไปแล้ว ๓ นาที. เพลินก็ยังร้องป็นใจ
หน้าอกเกรสแอม!

“ฉันไม่ได้ไปไหนหรอก!” ในที่รักเกรสแอมเอ๋ย
ซี. “และฉัน—”

เพลินยกมือป้อง ๑ ซีนเป็นการห้ามพูด และว่า:
“จงเข้มแข็งเหตุผลแก่เจ้าหน้าที่เด็ก, นอกจากที่จะได้
กระทำการร้ายต่อฉันแล้ว—เรายังมีหลักฐานที่จะ
พิสูจน์ได้ว่า—เฮอ—ท่าน—ไปผู้ทำร้ายบิดาคือ!”

ฮาร์วี่เกรสแอมได้ฟังถึงขั้นก็ไม่ได้ตอบและออกเดิน
นำหน้าซีไปบนเดคาศึก, เพลินและพรรคพวกก็เกิดกุม
ตามไปด้วย, ครั้นเข้าไปถึงห้องรับแขก เพลินส่งนาง
สาวใช้ว่า:—

“จงพูดโทรศัพท์เรียกตำรวจมาเร็ว ๆ!”
ทันทีที่เกรสแอมได้ฟังพูดขึ้นว่า: “หล่อนไม่ยอม
ฟังฉันเข้มแข็งก็แล้ว, แต่จะทำนุกุญช หล่อนก็จะ

บุคคลผู้มาจากเกาะชวา

รู้สึกประหลาดใจเมื่อได้ทราบรูปร่างผู้ร้ายที่ทำลายชีวิต
บิดาของหล่อนมาที่เดียว!”

เพลินหันกลับหาการคุมสติภาพ. ฝ่ายเฮนส์, เอสตรา
และหม่อมต่างแลงคงสีกหน้าชั้นแป้นไปด้วยความพอใจ เกรส
แอมเสด็จรวมของอยู่ทุกกลเล้าหนีโดยความเกลียดชัง. พุก
แก่เพลินต่อไปว่า:

“หล่อนจะไม่ยอมฟังฉันเข้มแข็งเหตุผลโดยเฉพะข้าง
แดง ๆ?”

เพลินยังไม่ทันตอบ, เฮนส์ก็พูดต่อทันที: “ไม่
ควรยอม—และไม่ควรฟัง?”

ถ้าหากว่าเกรสแอมไม่เกรงใจเพลินแล้ว, นางเกรง
ว่าเฮนส์จะต้องถูกหมัดของเขา. เกรสแอมยืนเฉยเฉย
หน้าเฮนส์ด้วยตางมาคร่ำร้ายต่อกัน. ฝ่ายเพลินจึง
พูดว่า:

“ขอท่านจะออกไปเสียก่อนลูกคนเด็ก, ดิฉันจะ
ฟังเขาเข้มแข็งสักครู่ ๑”

บุคคลเหล่านี้ต่างพากันเดินออกไปโดยอาการไม่

ฮาร์วี เกรแฮม	พระเอก (นักสืบ)
เอสตรา วอลตัน	น้องชายวอลตัน
เฮเนส วอลตัน	หลานชาย (ผู้รวมมือกับผู้ร้าย)
โนมิ วอลตัน	หลานสาว
เควิก เฮอริค	นักสืบ
ไอโม่ง	(ผู้ร้าย)

ตัวละครในอาชญากรรมเรื่องแพรค้ำ

พระยาคำญูชนศักดิ์	เศรษฐี
น.ส. ประยูร จันทรเทัญ	นางเอก (อยู่ในอุปการะของเศรษฐี)
ร.ต.ท. จ่านง วีรพล	พระเอก (ตำรวจ)
ประสิทธิ์ เศรษฐวงศ์	บุตรชายเศรษฐี (ผู้รวมมือกับผู้ร้าย)
นางประยง จันทรเทัญ	พี่สาวนางเอก
ร.ต.ท. จรุง ปรามภย์	เพื่อนและผู้ช่วยพระเอก
แพรค้ำ	ผู้ร้าย

(2) โครงเรื่อง โครงเรื่องของหนังสือประกอบภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย กับโครงเรื่องของอาชญากรรมเรื่องแพรค้ำ มีความคล้ายคลึงกันในลักษณะใหญ่ ๆ คือ เป็นการสืบสวนหาตัวผู้ร้ายลึกลับซึ่งลอบเข้ามาทำร้ายและก่อกวนความสงบสุขในบ้านที่เป็นฉากของเรื่อง เหตุการณ์ในเรื่องประกอบด้วยการต่อสู้ที่น้ำขึ้นน้ำลงและการปลอมตัว ในตอนสุดท้ายจบเรื่องด้วยการจับผู้ร้ายซึ่งปรากฏว่ามีความเกี่ยวข้องกับครอบครัวนั้นได้ ส่วนพระเอกนักสืบซึ่งปลอมตัวมาได้แต่งงานกับนางเอกซึ่งเป็นสตรีที่ถูกปลอกร้าย

โครงเรื่องภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย (จากหนังสือประกอบภาพยนตร์)

เหตุการณ์ที่น้ำขึ้นน้ำลงเริ่มขึ้นในบ้านของเศรษฐีผู้หนึ่งในขณะที่กำลังประชุมญาติเพื่อประกาศว่าบุตรสาวของเขา (นางเอก) จะเป็นผู้รับมรดกสืบต่อไป และเป็นที่คาดหมายไว้ว่าเธอจะต้องแต่งงานกับหลานชายของเขาคคนหนึ่ง ในคืนเดียวกันนั้นเองปรากฏว่ามีบุคคลลึกลับลอบทำร้ายนางเอกและฆ่าเศรษฐี เหตุการณ์ในตอนต่อไปจึงเป็นเรื่องการสืบหาตัวผู้ร้ายรายนี้ซึ่งยังคง

พยายามทำร้ายและลักพานางเอกไป วิธีการของคนร้ายมีการใช้เล่ห์เหลี่ยมและกลอุบายต่าง ๆ เช่น เขียนจดหมายลวงให้ไปพบและใช้เชื้อโรคเป็นอาวุธ เป็นต้น แต่ในที่สุดฝ่ายพระเอกคือตำรวจก็สามารถจับตัวคนร้ายได้ เมื่อเรื่องเปิดเผยขึ้นกลับปรากฏว่าผู้ร้ายนี้เป็นคนสกุลเดียวกับเศรษฐี แต่เป็นผู้มีพฤติกรรมชั่วร้ายมาตั้งแต่เด็กจึงถูกส่งไปอยู่ต่างประเทศเพื่อมิให้ก่อความเดือดร้อนขึ้น แต่เขากลับลอบเข้ามาก่อวุ่นอีกเพื่อหวังมรดกโดยได้รับความช่วยเหลือจากคนในบ้านคือหลายชายของเศรษฐีซึ่งเป็นคู่มือของนางเอก ซึ่งต่อมาถูกผู้ร้ายฆาตยาเพราะเข้าใจว่าเป็นผู้ทรยศ ก่อนตายเขาได้สารภาพเรื่องราวทั้งหมด เมื่อเรื่องร้ายคลี่คลายไปแล้วพระเอกจึงเปิดเผยตนกับนางเอกว่าเป็นตำรวจปลอมมาสืบเรื่องอาชญากรรมในบ้านนี้และได้แต่งงานกันที่สุดในที่สุด

โครงเรื่องอาชญากรรมเรื่องแพรดำ เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นในบ้านของขุนนางนอกราชการซึ่งมีบรรดาศักดิ์ชั้นพระยาผู้มีฐานะมั่งคั่งมีผู้หนึ่งซึ่งได้ให้ความอุปการะแก่นางเอกซึ่งเป็นบุตรกำพร้าของเพื่อนสนิท เธอผู้นี้เป็นที่หมายปองของบุตรชายเจ้าของบ้าน แต่เธอกลับไปรักกับนายตำรวจหนุ่มซึ่งเป็นพระเอกในเรื่อง เหตุการณ์อันลึกลับที่น่าค้นหาเริ่มขึ้นเมื่อมีข่าวว่านายตำรวจคู่รักของนางเอกถูกผู้ร้ายฆาตยาในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ คือมีบุคคลลึกลับแต่งกายด้วยชุดแพรสีค่าปิดหน้าลอบเข้ามาทำร้ายนางเอกในบ้าน เธอจึงไปขอความช่วยเหลือจากนายตำรวจซึ่งเป็นเพื่อนกับคู่รัก เรื่องราวต่อไปนี้จึงเกี่ยวกับการสืบสวนหาตัวคนร้ายโดยมีการต่อสู้ การลักพานางเอก การใช้เชื้อโรคเป็นอาวุธและอื่น ๆ คล้ายกันกับในภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย ในที่สุดฝ่ายพระเอกก็สามารถจับตัวคนร้ายได้ คนร้ายนี้เป็นผู้มีความเกี่ยวข้องกับครอบครัวของนางเอก เข้ามาทำการร้ายเพื่อแก้แค้นและหวังทรัพย์สินโดยได้รับความร่วมมือจากบุตรชายของเจ้าของบ้านซึ่งถูกผู้ร้ายนี้ฆาตยาในเวลาต่อมา เพราะเข้าใจว่าเป็นผู้ทรยศ ในฉากสุดท้ายผู้ร้ายได้สารภาพเรื่องความเป็นมาของตนและสาเหตุที่ทำการร้ายต่าง ๆ จนหมดสิ้น นางเอกก็ได้ทราบว่พระเอกยังมีชีวิตอยู่และได้ปลอมตัวเข้ามาสืบเรื่องการพิมพ์หนังสือปลอมในบ้านนี้และสืบหาตัวผู้ร้ายแพรดำด้วย เรื่องจึงจบลงด้วยความสุขของพระเอกและนางเอก

เหตุการณ์ข้างต้นซึ่งคล้ายคลึงกันระหว่างภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย กับอาชญากรรมเรื่องแพรดำ ซึ่งได้คัดลอกมาเป็นตัวอย่างได้แก่ การที่ผู้ร้ายลอบทำร้ายนางเอก การลักพานางเอก และการที่ผู้ร่วมมือกับคนร้ายต้องใช้กรรมด้วยชีวิตและสารภาพความจริงก่อนตาย เป็นต้น

ผู้ร้ายลอบทำร้ายนางเอก

ภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย

...ในเวลาเดียวกันกับเฟื่องกำลังเตรียมจะเข้านอนพอเดินถึงประตูห้องของเจ้าหลอน, ทันใดนั้นอายุผู้ร้ายแต่งเครื่องชุดดำที่แอบอยู่, ก็กระชากเข้ามาที่แขนหอยประตู, หลุดลงคลุมร่างเฟื่องไว้, เฟื่องจึงพยายามทำการต่อสู้ด้วยอาการอันอ้าหาญทางคนต่างกลิ้งไปมาอยู่ในห้อง, ในที่สุดอายุผู้ร้ายก็อุ้มเฟื่องลงบันได มากะทั่งถึงห้องรับแขก, ณ ที่นี้เฟื่องระทำการต่อสู้อีกแต่หาเป็นผลอย่างใดไม่ อายุผู้ร้ายคงจับเจ้าหลอนไว้ได้มั่นคงแล้วอุ้มมาลงไปทางอุโมงค์ลับใต้ตึก... 139

อาชญากรรมเรื่องแพรคำ

ในขณะที่ประยูรกำลังไข่มื้อคล่าคู่ลูกมิกประทุเทนเป่นรอยถูกจักจนควงหลุดจากก้นนั่นเอง ทางข้างหลังตัว "แพรคำ" ก็ลือกเข้าถึงที่ โดยเจ้าหลอนมิได้รู้สึกสำนึกกายอย่างใดโดยแม่แต่น้อย ครั้นแล้วมันก็ยกมือขวาซึ่งกุมมิกชายขงอันแหลมและคมปลาดเป่นเงาวาวขึ้นสูงสุดเง้อมันเมฆเมฆแดงลงไปตรงตัวเจ้าหลอนสุกแรงเกิด... 140

การลักพานางเอก

ภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย

139 คนชรรพ์ (นามแฝง), บ้านมหาภัย (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรนิทัศน์, 2460), หน้า 21.

140 หลวงสารานุกรมประพันธ์, "แพรคำ," เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์, 6 (ธันวาคม, 2465), 1401.

... เมื่อการต่อสู้กันอย่างสาหัสเป็นไปสักครู่ ๑ ตำรวจา คนนั้นก็ถูกอายุผู้ร้ายทอยลง อายุผู้ร้ายจึงรีบอุ้มเพื่อสิ่งนอนสลบอยู่ในรถยนต์ขาขึ้นรถจักรยานยนต์ของตำรวจา ชับหนีไปโดย-
รวดเร็ว¹⁴¹

อาชญาวิทยา เรื่อง แพรคำ

... พอเห็นตัวอุบาทว์นั้น เจ้าหลอนก็ใจหายวาบสิ้นไปหมด หวังตัว ผันใจเบ็งเสียวออกมาเต็มลำคอว่า "ช่วยด้วย มาอีกแล้ว " เท่านั้นที่รู้สึกมีคหน้าเป็นลมฟุบลงกับพนักเก้าอี้ข้างหน้าต่างนั้น

แพรคำมิได้ทอเวลาให้เสียไปเลยสักวินาทีเดียว รับกระวีกระวาดตรงเข้าอุ้มเจ้าหลอนพาออกนอกห้องลงบันได ออกประตูหน้าคิดไปอย่างรวดเร็วที่สุดที่ผีเท้าของมันจะอนุญาต¹⁴²

ผู้รวมมือกับคนร้ายต้องใช้กรรมด้วยชีวิตและสารภาพความจริงก่อนตาย

ภาพยนตร์เรื่องบ้านมหาภัย

กันเห็นจะต้องเลิกประพฤติตามแกเสียแล้ว ! เฮเนสพุค แกอายุผู้ร้าย ซึ่งคำพูดของเขาแสดงว่าเขาเป็นบุคคล ๑ ที่ไ้รวมมือกระทำการกับมัน "กันต้องเลิกเพราะมีอันตรายมากนัก ! กันจึงขบอกว่า คอไปนี้จะช่วยเหลือแกอย่าง ๑ อย่างใดไม่ได้ ?"

¹⁴¹ คณธรรพ์ (นามแฝง), เรื่องเดิม, หน้า 21.

¹⁴² หลวงสารานุกรม, "แพรคำ," เสนาศึกษาและแพทยศาสตร์, 7 (กุมภาพันธ์, 2465), 224.

คำพูดของเธอเนสยอมกระทำให้อ้ายผู้ร้ายแต่งเครื่องชุดดำ
ไม่พอใจมาก มันจึงว่า

"ถ้าแกไม่ช่วยฉันก็แปลว่าแกเป็นศัตรูของฉัน คังนั้น..."
อ้ายมหาโจรจึงใช้กำลังและอาวุธทำร้ายเธอเนสลงนอน
พับอยู่....

เพื่อร้องขึ้นเมื่อเข้าไปเฝ้ามองเธอเนสพร้อมกับเกรแฮมว่า

"อา ! ในที่สุดก็ได้ตัวอ้ายผู้ร้ายแล้ว !"

"ไม่ใช่ -- ไม่ใช่, หลอนเขาใจฉิบ, อ้ายผู้ร้ายมันหนี
ไปแล้ว"

"---นี่แน่ะ, พัง -- เป็นความผิดของตนเอง -- แต่มี
เวลาน้อยเต็มทีแล้ว, ก็ขอเล่าความจริงให้ฟังบ้าง 143

อาชญากรเรื่องแพรค่า

... "ฉันสารภาพว่าได้คบกับมัน" นายประสิทธิ์อ้าปากพูด
ต่อไปเป็นห่วง ๆ "ฉับได้ลงหัวลงหางกับมัน - เป็นเพื่อนรัก
กับมัน จึงได้หาห้องลับให้มันอยู่โดยเรียบร้อย เพราะเห็นแก่
เพื่อนเก่าแก่ ฉันช่วยเป็นโล่ให้มันทุกครั้งที่มีคนลงมือทำการ
ควรหรือเพียงแต่เรื่องเข้าใจผิดคิดเดียวเท่านั้นมันกลับเนรคุณ
ทรยศถึงแก่ทำฉันได้"

"มันนี่คือใครกันคะ, คุณประสิทธิ์ ? และมีเรื่องอะไร
กัน ?" ประยูรถาม

"เดียว, ให้ฉันเล่าเรื่องเสียก่อน เหตุที่มันคิดใจกับฉันนั้น
มีนึกเดียว คือมันหาว่าฉันขบถต่อมัน... 144

143 คนขรรค์ (นามแฝง), เรื่องเดิม, หน้า 73-4.

144 หลวงสารานุกรมประพันธ์, "แพรค่า," เสนาศึกษาและแนววิทยาศาสตร์,